

Αναρχία

Αρ. φύλ. 17, δρχ. 100

Απρίλης 1990

Τ.Θ. 26050 10022 ΑΘΗΝΑ

Η αθλιότητα της γενικευμένης δημοκρατίας

Ανημπορία, ατομισμός, εξαθλίωση, χαρακτηρισμοί κι έννοιες ευρύτερα διαπιστωμένες σαν κυρίαρχες αξίες ζωής που διέπουν και διακρίνουν τη βαρβαρότητα της γενικευμένης δημοκρατίας.

Αξίες που δομούν τις μορφές διαβίωσης του ατόμου, που δομούν το απρόσωπο αυτής της πολύπαθης -νομοθετικά κατοχυρωμένης- προσωπικότητάς του.

Αξίες αποδεκτές απ' όλους, υπερισχυμένες, που αυτή η α προίρι αποδοχή τους, δηλώνει προκλητικά πως κανείς δεν είναι άμοιρος των ευθυνών του, της κατάντιας του, πως κανείς δεν είναι άμοιρος της εκφασιστοποίησής του.

Σ' αυτό τον κόσμο των σπασμένων ειδώλων και των εκλαικευμένων ιδανικών, το Κράτος -κοινωνία των ανθρώπων μέσα στην αποκριατική ατμόσφαιρα των γιορτών αδελφοσύνης και των αθλητικών επιδόσεων- αναλαμβάνει, πιστό στα «ασφαλιστικά» προγράμματα κοινωνικής «πρόνοιας», να «φροντίζει» για τα πάντα και εφ' άπαξ.

Μια κοινωνία «καταυγάζουσα» σ' αυτό της το περιεχόμενο, ξιπασμένη και καταξενυλισμένη, εκδικητρία και δολοφονική, μια κοινωνία που συνειδητά ακονίζει τον απανθρωπισμό της, συνειδητά διαφυλάσσει την αναξιοπρέπεια, την εκμετάλλευση και το ραγιαδισμό σαν πατροπαράδοτα έθιμά της. Αυτή λοιπόν η κοινωνική διάρθρωση, που δεν είναι τίποτα άλλο από ολοκληρωτική κοινωνική εξάρθρωση, δεν μπορεί να ελπίζει πουθενά εκτός από μια γρήγορη προχωρημένη σήψη.

Στην εποχή λοιπόν των ευλογημένων συμμαχιών και της διεθνούς ύφεσης, των τεχνολογιών της σκέψης και της παρά φύσιν αφθονίας, η μετάλλαξη των σχέσεων κυριαρχίας της βιομηχανοποιημένης μεταβιομηχανικής κοινωνίας, κάνει προβληματική την όποια απόπειρα διάκρισης βασισμένη στα «κλασσικά» ταξικά «συγκρουόμενα» πρότυπα. Η εθιμοτυπία προσδιορισμού, του «δυνάστη» και του «δυναστευόμενου», του «καταπεστή» και του «καταπεσμένου» καταντά παρωχημένη τραγωδία, όπου η «ταξική αντιπαλότητα» μαζί με τις απεργίες των εκτάκτων τραπεζικών υπαλλήλων, τις άδειες των καλοκαιρινών διακοπών, και την ευχέρεια πληρωμής των λαϊκά καλοκαιρινών διακοπών και την ευχέρεια πληρωμής των λαϊκά κατεκτημένων συντάξεων, συνθέτουν τη δική τους «μεταφυσική» διάσταση στο πρόβλημα της «κοινωνικής απελευθέρωσης».

Εκμεταλλευτικές σχέσεις με μία αναφορά, διαρκώς και πιο συγκεχυμένη στις υλικές αντιθέσεις, αναμφισβήτητα αποδεκτές, αναπαράγονται στο ακέραιο.

Η ιδιοποίηση των κυρίαρχων λογικών και αξιών καταδεικνύει με τον πιο ολοκληρωμένο τρόπο, τον καθορισμό του ανθρώπου σε μέσο ανταλλαγής, σαν αξία χρήσης, σαν μέσο κατανάλωσης της προγραμματισμένης απ' αυτόν παραγωγής του.

Η συντήρηση και προώθηση της οικειοποιημένης, απ' όλους, κυριαρχίας δε βρίσκεται μονάχα στο πρόγραμμα, στο έργο και στο μυαλό των κεφαλαιοκρατών, βρίσκεται σε κάθε έκφραση και λειτουργία της ανθρώπινης ζωής, σε κάθε σχέση και δομή αυτής της κοινωνίας.

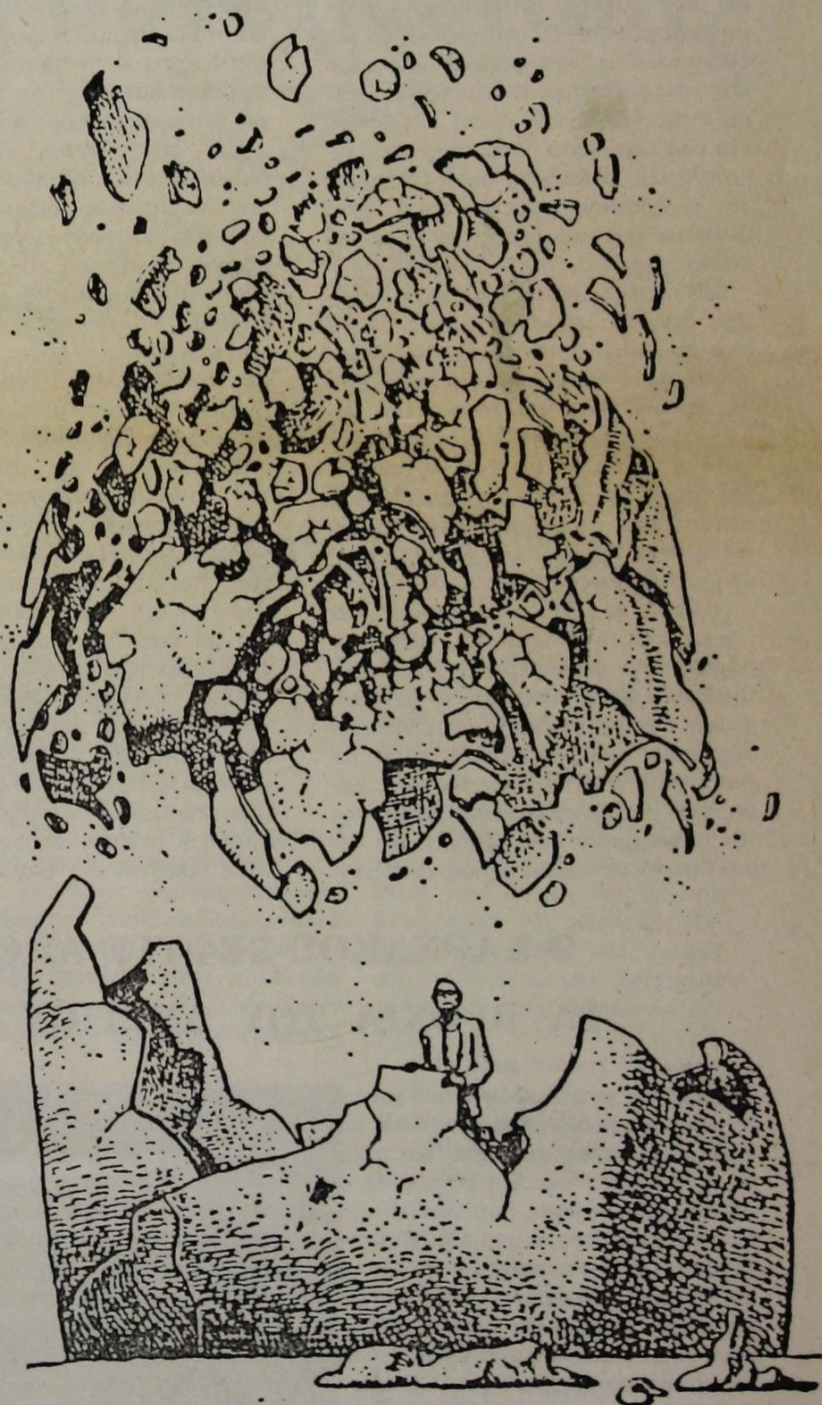
Από που πηγάζει όμως η δύναμη της άρνησης σ' αυτή τη γενικευμένη φυλακή υψίστης αθλιότητας, όταν το «επαναστατικό υποκείμενο» ο «εκμεταλλεζόμενος» έχει μετατραπεί σε αντικειμενικό στήριγμα και συντηρητή της;

Ο κοινοβουλευτικός πλουραλισμός (το πρόταγμα) η πανάκεια της κάθε νόσου για τον παγκοσμιοποιημένο καπιταλιστικό ολοκληρωτισμό δεν αφήνει περιθώρια για ακάλυπτους χώρους. Αυτός ο οχετός των ιδεών και των σκέψεων του ομπυσασμένου κοινωνικού ιστού, περιλαμβάνοντας από τις πιο αστείες οικολογικές καταγγελίες μέχρι τα πιο προωθημένα αντιτρομοκρατικά προγράμματα και κοινωνικοδομικές μετατάξεις απαντά, δίνει λύση, σ' όλα εν ονόματι όλων.

Όταν η άρνηση βρίσκεται μεταξύ της κατάρτησης των ρυπογόνων σπρέυ και της διαπραγματευτικής ικανότητας των συντεχνιακών θλιβερών καταληψιών, ποια είναι εν τέλει τα «στοιχεία» που θα μπορούσαν να δώσουν ένα καθολικό περιεχόμενο ελευθερίας μέσα σ' αυτή την προχωρημένη καπιταλιστική αγριότητα;

Η απάντηση περισσότερο προβληματική από την ίδια την ερώτηση μόνο ως πράξη ανατρεπτική υψίσταται και θεμελιώνεται, μια πράξη μακριά από κάθε διαπραγματευτική προοπτική και τάση που πηγάζει από την ολική άρνηση του ατόμου στο καθεστώς του τρόμου, λογική όσο και ενστικτώδης. Άρνηση ενάντια στο εμετικό πρόσωπο της υπεραφθονίας, της καταναλωτικής υστερίας, ενάντια στο απρόσωπο της επιστημονικά διαρθρωμένης εξουσίας, ενάντια στην κατευθυνόμενη ανάγκη κι επιθυμία και την απατηλή ικανοποίησή τους.

Η δύναμη της άρνησης στοχεύει στην καταστροφή της υπάρχουσας καταπεστικής ολότητας, στο γκρέμισμα κάθε συνθήκης που στηρίζει τις μορφές κυριαρχίας -τον σύγχρονο ευνουχισμό του ανθρώπου και της ζωής του.

- 26 ΓΕΝΑΡΗ 1990... Η πτώση των ειδώλων.
- ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΜΠΟΡΙΟ ΣΚΟΥΠΙΔΙΩΝ... ένα εγχείρημα που βρωμάει
- Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ
- Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ
- Στο δώμο της παραγωγικής διαδικασίας
- ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ Γ.ΓΚΙΡΜΠΑ
- ΠΟΝΤΙΟΙ ΠΙΛΑΤΟΙ
- Η Αστυνομία δολοφονεί
- Πολωνία
- ΚΙΝΑ: Η αντίσταση συνεχίζεται...

Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

Κάθε κυριαρχία και σε κάθε εποχή στηρίχθηκε στην δημιουργία ενός πρότυπου-ανθρώπου τέτοιου ώστε να μπορεί να τον ελέγχει και να τον εκμεταλλεύεται. Αυτή βέβαια δεν είναι μια πρωτότυπη σκέψη και αυτό γιατί εδώ και πολύ καιρό και από πολλούς έχει εντοπιστεί και περιγραφεί με επιτυχία η λειτουργία αυτή, λειτουργία που για να συμπληρώσουμε, έχει παράγει ανάλογα με την μορφή της κυριαρχίας που την εμπεριέχει, διάφορους τύπους αλλοτριωμένων ανθρώπων.

Όμως στην σύγχρονη εποχή οι παράμετροι εκείνοι που διαμορφώνουν τον άνθρωπο-πρότυπο αν και δεν έχουν αλλάξει ιδιαίτερα σε σχέση με το παρελθόν εν τούτοις έχουν εκσυγχρονιστεί. Έχουν αποκτήσει μια απερίγραπτη δύναμη έτσι ώστε σήμερα η κυριαρχία να διαμορφώνει μαζικά τους ανθρώπους και με τέτοιο τρόπο όπως δεν το έκανε ποτέ μέχρι τώρα.

Και αυτό γιατί σήμερα έχει στην διάθεσή της τα πλέον αποτελεσματικά μέσα για να δημιουργήσει τον άνθρωπο σύμφωνα με τις διαθέσεις και τις ανάγκες της, για να πλάσει τον τρόπο που σκέπτεται και ενεργεί, όπως αυτή θέλει. Μέσα τεχνολογικά που έχουν εκσυγχρονιστεί και βελτιωθεί αφάνταστα όλους εκείνους τους μηχανισμούς που διαμορφώνουν και ελέγχουν τα εγκεφαλικά κύτταρα κατασκευάζοντας τα αμέτρητα στερεότυπα. Δηλ. την κοινή για όλους και όλα ισχύουσα 'ιδεολογία' που δικαιολογεί, συντηρεί, και επιτρέπει την ανθρώπινη εκμετάλλευση, που ανέχεται και νομιμοποιεί εν τέλει την κυριαρχία.

Βέβαια ο κόσμος της εκμετάλλευσης δεν έχει αλλάξει και ιδιαίτερα στις δομές του από το παρελθόν μέχρι σήμερα, απλά τώρα οι δομές αυτές λειτουργούν ορθολογικότερα χάρη στα μέσα της τεχνολογίας πετυχαίνοντας καλύτερα την κοινωνικοποιημένη ημιμόρφωση, αυτήν την απανταχού παρουσία του αλλοτριωμένου πνεύματος, όπως χαρακτηριστικά μας λέει ο Τ. Αδερνο.

Γενικότερα θα μπορούσαμε να πούμε πως η γνώση στις διάφορες μορφές της προσφέρει συνεχώς και πιο βελτιωμένα μέσα για την διαμόρφωση του ανθρώπου-πρότυπου συμβατού στην κυριαρχία, μέσα τεχνολογικά, αλλά και ιδεολογικά, μέσα για τον υποκειμενικό αλλά και τον αντικειμενικό του κόσμο, και βέβαια αυτά σε άμεση σχέση και εξάρ-

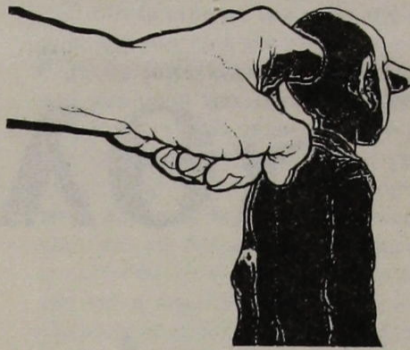
τηση με τους θεμελιώδεις εκμεταλλευτικούς μηχανισμούς της τους οποίους διατηρεί και βελτιώνει συνεχώς.

Ποιό όμως είναι το στοιχείο εκείνο που πρωταγωνιστεί στην διαμόρφωση του εκάστοτε ανθρώπου-πρότυπου; Για να το εντοπίσουμε με σαφήνεια θα πρέπει να πούμε πως η κατασκευή του ανθρώπου σύμφωνα με τα κυρίαρχα πρότυπα αρχίζει από το σημείο εκείνο που αναγκάζεται με έμμεσο ή άμεσο τρόπο να ετερο-διευθυνθεί, δηλ. να κυβερνηθεί από άλλους. Αυτή η ετερο-διεύθυνση μπορεί να οριστεί γενικότερα μέσα από την έννοια της ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ, μιας έννοιας που είναι ο γενετικός κώδικας του κάθε εκμεταλλευτικού μηχανισμού σε κάθε εποχή, αλλά και που είναι το κυρίαρχο στοιχείο που επιτρέπει την κατασκευή του ανθρώπου-πρότυπου της κυριαρχίας. Και αυτό γιατί είναι εκείνη που επιβάλλει την απομακρυνση του ανθρώπου από όλα εκείνα που τον αφορούν, κانونτάς τον θεατή, εχθρικό ή συμβατικό δεν έχει σημασία, των όσων πράττει η κυριαρχία. Και από την στιγμή που ο άνθρωπος δεν συμμετέχει άμεσα στα κοσμικά δράματα αλλά εντάσσεται στους ρόλους-βαθμίδες της ιεραρχίας δεν μπορεί να αμφισβητήσει, να κρίνει, να ελέγξει και πολύ περισσότερο δεν μπορεί να αντιδράσει στην μεταμόρφωση της προσωπικότητάς του που επιχειρείται ασταμάτητα σε κάθε στιγμή.

Είτε σαν πιστός κάτοικος θρησκείας ή ενός κόμματος, είτε σαν καταναλωτής του θεαματικού εμπορεύματος είτε σαν εργαζόμενος, η ιεραρχία ανύψωσε το τείχος του ετερο-καθορισμού, το τείχος της εξουσίας. Και από εκεί και πέρα γίνεται εύκολος ο έλεγχος, η διάπλωση της ανθρώπινης φυσιογνωμίας. Ο άνθρωπος αποκλεισμένος από την αμεσότητα των αισθήσεων, των συναισθημάτων, του υποκειμενισμού του, γίνεται η εύπλαστη μάζα που με την τεχνολογία ή γενικότερα με την εφαρμοσμένη γνώση της κυριαρχίας, της απομυζήθηκε όλη η ζωτική της δύναμη που χρησιμοποιήθηκε για να κινεί τους μηχανισμούς της γενικευμένης εκμετάλλευσης.

Ας μην ξεχνάμε πως και η τεχνολογία και τα μέσα που αυτή προσφέρει στην κυριαρχία για την χειραγώγηση και εκμετάλλευση των υπηκόων της είναι εξουσιαστικά σχήματα με ιεραρχικές σχέσεις απέναντι σ' αυτούς τους τελευταίους. Θα λέγαμε τεχνο-

λογικές ιεραρχικές σχέσεις. Δηλαδή πάντα το φαινόμενο της ιεραρχίας, μόνο που σήμερα ο διαχωρισμός σε διευθύνοντες-διευθυνόμενους, το κυρίαρχο δηλ. ιεραρχικό πρότυπο αποκτά μια άλλη ποσοτική δυναμική. Αν και σαν σχέση παραμένει ίδια εν τούτοις υπάρχει η ροή μιας συνεχώς αυξανόμενης προς τους διευθυνόμενους δύναμης που προέρχεται από την τεχνολογία και αντίστοιχα μιας μείωσης της δύναμης των εκμεταλλευομένων.

Η σημερινή κατάσταση της κυριαρχίας θα λέγαμε συνοπτικά πως εκφράζεται οικονομικά δια μέσου των νόμων της καπιταλιστικής αγοράς με το εμπόρευμα να έχει αποκτήσει την πλέον θεαματική του υπόσταση, πολιτικά δια μέσου μιας απολυταρχικής δημοκρατικής αντιπροσωπείας όπου κυριαρχεί η αυτονομία της πολιτικής, πολιτισμικά δια μέσου μιας καταναλωτικής κουλτούρας που η ποιότητά της μετράται από την αξία χρήσης της σαν εμπόρευμα και τέλος κοινωνικά σαν συνέπεια όλων των παραπάνω, η κυριαρχία εκφράζεται δια μέσου αρχών και αξιών που δημιουργούν πρότυπα ανθρώπων πανομοιότυπων εξωτερικά και εσωτερικά, αντικείμενα των αξιών χρήσης της.

Σε αυτήν την κατάσταση ο άνθρωπος-θεατής απομονωμένος στην φυλακή της ιεραρχίας απλά καταναλώνει τα γέφυρα που του προσφέρουν οι δεσμοφύλακες του. Πριν ακόμη κλείσει πίσω του η πόρτα της φυλακής του έχασε την διάθεση για αντίσταση. Στο χθές υπήρχαν οι ιδεολογίες, τα οράματα, τα συναισθήματα, που τον υποκινούσαν να αντιδράσει ενάντια στην όποια εκμετάλλευση, ενάντια στις όποιες εντεταλμένες ασθένειες του μυαλού του. Με το τέλος των ιδεολογιών, άμεση συνέπεια της ιεραρχίας-τεχνολογίας του καπιταλισμού των μικρο-τσιπ,

η όποια αντίσταση έσβησε, ελέγχθηκε, θεαματοποιήθηκε ή στην χειρότερη περίπτωση ποινικοποιήθηκε. Αν η ιεραρχία απομάκρυνε τον άνθρωπο από την αμεσότητα της κοινωνικής ζωής, απο την επαφή με την συλλογική υποκειμενικότητα, το λυκόφως της διάθεσης για αντίσταση ενάντια σ' αυτήν έδωσε την τελική μορφή στο σύγχρονο ανδρείκελο.

Με την τεχνολογία της εξουσίας και την τεχνολογία των μέσων μαζικού επηρεασμού, ελέγχου και καταστολής η συνείδηση του καθενός έγινε η συνείδηση του άλλου, μια γενικευμένη ομοιομορφία στις σκέψεις και στις πράξεις. Με τα εγκεφαλικά του κύτταρα παραμορφωμένα από την συνεχή υποπαγή στην εξουσία και τα οπτικά του συνδεδεμένα στα μόνιτορ του πανταχού θεάματος ο άνθρωπος μεταμορφώθηκε σε μια μέχρι θανάτου ανταγωνιστική ύπαρξη, ατομιστική, ανήθικη, υποκριτική, χωρίς αξίες κι αρχές ή καλύτερα με αρχές κι αξίες χαφίε ή που προδίδει σε κάθε στιγμή της μίζερης ζωής του την ανθρώπινη ύπαρξη.

Αυτός ο άνθρωπος έγινε ο αφομοιωτής των όποιων πληροφοριών της εξουσίας, ο εκτελεστής των όποιων εγκλημάτων της, συναινετικά ή από άγνοια δεν έχει σημασία. Μια ψυχογραφία τελικά μεταλλαγμένου ανθρώπου που νομίζει πως κατέχει τη νύξη αλλά κατέχει μόνο την άγνοια που πιστεύει πως είναι άνθρωπος αλλά είναι μόνο απάνθρωπος, που ουρλιάζει για την ανηθικότητα των άλλων όταν ο ίδιος είναι περισσότερο απ' αυτούς, που απαιτεί την κοινωνική οικολογία όταν αυτός είναι ο κύριος ρυπαντής της, που χαρακτηρίζει τρομοκρατική την κάθε πράξη αξιοπρέπειας όταν ο ίδιος είναι ο κυρίαρχος τρομοκράτης.

Αυτός είναι τελικά ο σύγχρονος άνθρωπος-πρότυπο της ενοποιημένης παγκόσμιας κυριαρχίας. Ένα προϊόν της ιεραρχίας και του εξουσιασμού, της τεχνολογίας και του καπιταλισμού. Η ομίχλη της ημιμάθειας που πλανάται μέσα στο περιβάλλον αυτών των ανθρώπων προμηνύει ένα δυσάρεστο μέλλον για το είδος. Φαίνεται πως ακόμη βρισκόμαστε στην αρχή του σκοταδισμού που άρχισε στο μακρινό παρελθόν όταν ο άνθρωπος σύρθηκε στους δρόμους της εξουσίας και φαίνεται πως η αναγέννηση βρίσκεται μακριά ακόμη, ίσως πάρα πολύ μακριά, ίσως τόσο που δεν πρόκειται ποτέ να έρθει.

Ο ΞΑΡΧΑΚΟΣ ΞΕΦΥΓΕ ΑΠΟ ΤΑ ΒΡΟΧΙΑ ΤΟΥ ΔΥΧΤΙΟΥ ΤΟΥ

Αν και στην αντίπερα όχθη από εμάς, ο βουλευτής της ΝΔ πήρε μια γεύση του αστικού κοινοβουλευτισμού και μύρισε τη δυσσομία του. Αυτή η μάζωξη από 300 εθνοπατέρες που άλλοτε κοιμούνται κι άλλοτε αποσιάζουν για να «λύσουν» δήθεν τα προβλήματα του τόπου, αφού ο θεσμός αυτός βάζει στο γύψο ή στη σαλαμούρα τους εργαζόμενους γενικά που είναι οι μόνοι ικανοί να αυτοκυβερνηθούν, να αυτοδιευθυνθούν, να λύσουν τα προβλήματα της παραγωγικής διαδικασίας της οικονομίας και της διεύθυνσης της ίδιας της κοινωνίας, έρχονται οι εξ'επαγγέλματος άεργοι δικηγόροι που μεγάλωσαν ως επί το πλείστον έξω από την παραγωγή, που σ'όλη τους τη ζωή δεν κάρφωσαν ούτε μια πρόκα, ούτε έσπειραν ένα κουκί σιτάρι για την κοινωνία, να διευθύνουν με την δικηγορική φλυαρία τους, και να τους πληρώνει ο φορολογούμενος εργαζόμενος λαουτζίκος παχυλούς μισθούς αδειάζοντας έτσι τα ταμεία. Τι τους θέλουν 300 βου-

λευτές; Μπορούσαν και με τους μισούς ή και τους 100 (να μια οικονομία). Αν και η κατάργησή τους θα ήταν η καλύτερη λύση, αυτό όμως δε μπορεί να γίνει σ'αυτή την κοινωνία που χρειάζεται το κοινοβούλιο για βραχίονα της αντεπανάστασης). Για την ανόρθωση της κακής οικονομίας της χώρας δεν θα χρειαζόνταν να βάλουν τον «μεγάλο οικονομικό και να τα φορτώσει στους εργαζόμενους, αυτό θα μπορούσε να το κάνει κι ένα σχολιαρόπαιδο της Β' δημοτικού, (η παλιά μας τέχνη κόσκινο). Να μη βασκαθεί η κυβέρνηση της συναίνεσης και της ομοψυχίας... ήταν όλοι τους σύμφωνα να τη δουλέψουν έτσι την κατάσταση, μπράβο Φλωράκη και Κύρκο που αναλάβατε σαν πιστοί λακέδες του καπιταλισμού να ευθυγραμμισθείτε με την άρχουσα τάξη, να την στηρίζετε στο εξοντωτικό της έργο, και να την καθαρίσετε απ' τις βρωμιές της λες κι ανοίξατε καθαριστήριο και στέλετε άλλους να δικασθούν για οικονο-

μικά σκάνδαλα, ενώ εσείς και οι οργανώσεις σας κατηγορείτε για πολιτικά σκάνδαλα. Καλά στις «Λαϊκές Δημοκρατίες» δικάζονται ο Χόνεκερ, ο Ζίβκωφ, ο Τσαουσέσκου, εσάς ποιος θα σας δικάσει όταν κρατούσατε το κούτσουρο που ο πατερούλης σας ο Στάλιν κατακρεουργούσε τους διαφωνούντες αγωνιστές; Τα χέρια σας είναι κόκκινα από τα πιτσιλίσματα και απ' τα χειροκροτήματα. Γι' αυτά τα εγκλήματα, υπάρχουν κατάλογοι ονομάτων Ελλήνων εργατών που μόνο ταξικό δικαστήριο θα μπορούσε να σας δικάσει και όχι «λαϊκό». Είστε συντηρητές του κατεστημένου και πυροσβέστες της επαναστατικής κοινωνικής αλλαγής και πρέ-

πει να σκύψετε το κεφάλι για την συνηγορία σας και να αφήσετε τους νέους να προχωρήσουν για ένα σοσιαλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο κι όχι γαιδουρινό όπως τον είχατε καταντήσει, γιατί τα γαιδούρια δεν γίνονται άνθρωποι, όσο να προσπαθείτε και να κάνετε τους ψόφιους κοριούς τώρα.

Όσο για τον Ξαρχάκο τώρα που ξέφυγε από τα βρόχια του δικτιού του μόνος του θα βρει την άκρη της κλωστής και θα ξεκινήσει πάλι. Του ευχόμαστε να βρει το δρόμο του, πρέπει να ξεφύρει όμως πως η εξουσία διαφθείρει και τους καλούς και τίμιους.

Μπαρμπαγιάννης Ταμτάκος
εργάτης αντιεξουσιαστής

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ Γ.ΓΚΙΡΜΠΑ

Από την Ένωση Αναρχικών Θεσ/νίκης στάλθηκε το κείμενο-κάλεσμα για συμπάρασταση στο σύντροφο Γιάννη Γκίρμπα καθώς και το γράμμα του από τις φυλακές Διαβατών.

«Σύντροφοι, Συντρόφισσες, το κείμενο αυτό, προς όλους τους συντρόφους στον ελλαδικό χώρο όπου υπάρχει η δυνατότητα να αποσταλεί, αποτελεί κάλεσμα επαγρύπνησης και εγρήγορης σε σχέση με την συνεχιζόμενη προφυλάκιση του συντρόφου αγωνιστή Γ. Γκίρμπα και τη δίκη στην οποία προσάγονται αυτός και άλλα 26 άτομα, ως συνέπεια των γνωστών μεθοδεύσεων ποινικοποίησης της κατάληψης της ΦΜΣ τον Ιούνιο του 1986, ενταγμένων στον ευρύτερο στόχο καταστολής του συνόλου των κοινωνικών αντιστάσεων στις κρατικές επιλογές.

Είναι βέβαια γνωστό, πως στη δίκη που είχε οριστεί στις 24-1-1990 δόθηκε «επ'αόριστον αναβολή» (λόγω απουσίας βασικών «κατηγορουμένων») και το σημαντικότερο, πως απορρίφθηκε από τους δικαστές επιτόπου αίτημα αποφυλάκισης του Γ. Γκίρμπα.

Δέκα μέρες περίπου αργότερα -και αυτό είναι μάλ-

λον άγνωστο- ορίστηκε η νέα ημερομηνία της δίκης: 25-4-90.

Η παρατεινόμενη κράτηση του Γ. Γκίρμπα, η ταχύτητα της διαδικασίας επαναπροσδιορισμού της δίκης, μέσα στο καθολικά βιωμένο κλίμα όξυνσης της κρατικής καταστολής είναι, νομίζουμε, στοιχεία αρκούντως ενδεικτικά των επιθετικών διαθέσεων του κράτους.

Πεισιμένοι από την πλευρά μας γενικότερα για την αναγκαιότητα κινήματος αντίστασης στην κρατική καταστολή, (προυπόθεση όμως του οποίου αποτελεί ο επαναπροσδιορισμός του περιεχομένου και των στόχων του στις σημερινές νέες συνθήκες) θεωρούμε πως ο ειδικός στόχος της αποφυλάκισης του Γκίρμπα και της υπεράσπισης των υποδίκων αποκτά ιδιαίτερη σημασία για την δυνατότητα ανάπτυξης και εξέλιξης αυτού.

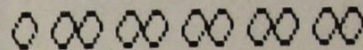
Μια πιθανή καταδίκη σε βάρος τους, ενώ η σκευωρία είναι ολοφάνερη, θα αποτελέσει εκτός των άλλων αρνητικό προηγούμενο ενάντια σε κάθε αντιστεκόμενο. Ειδικά σήμερα, όταν την ίδια στιγμή δολοφόνοι μπάτσοι μπορούν να κυκλοφορούν ατιμώρητοι ανάμεσά μας, νομιμοποιούμενοι να συνεχίσουν το δολο-

φονικό τους έργο.

Κατά αυτήν την έννοια, η αναγωγή της υπόθεσης του φυλακισμένου συντρόφου μας Γ. Γκίρμπα και γενικότερα της ΦΜΣ πανελλαδικά σε αιχμακικό ζήτημα του αγώνα μας ενάντια στην κρατική καταστολή, η πλατιά δηλαδή δημοσιοποίηση των πραγματικών διαστάσεων της υπόθεσης αποτελεί τεράστια αναγκαιότητα.

Η μεθόδευση αυτού του στόχου σίγουρα είναι πολυδιάστατη και πολύπλευρη και σίγουρα αυτή η επιτολή δεν μπορεί να επιλυθεί τα διαπιστωμένα προβλήματα του συντονισμού της δράσης. Τα χρονικά περιθώρια επίσης είναι μικρά. Σύντομα θα κατατεθεί αίτηση αποφυλάκισης από το Γ.Γκίρμπα την οποία καλούμαστε να υποστηρίξουμε στην κατεύθυνση της απελευθέρωσής του. Δεσμευόμαστε τέλος να σας ενημερώνουμε για τις όποιες σχετικές κινήσεις γίνουν από δω και πέρα από όλες τις πλευρές.»

ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΜΑΣ ΑΝΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΔΙΑΒΑΤΩΝ 2-2-90

τα αιτήματα της κατάληψης τη διοργάνωση συναυλίας καθώς και την έξοδο και πορεία αναχώρησης της Δευτέρας.

Αλλά φαίνεται πως η κατάργηση του χωρο-χρόνου από τα ηγετικά κλιμάκια της Ασφάλειας, αποτέλεσε «λεπτομέρεια». Σημασία είχε η κοινωνική μου δράση και η δημόσια ελεύθερη έκφραση των απόψεών μου, σημασία είχε ο αγώνας μου ενάντια στους εχθρούς του ανθρώπινου γένους, για την Αναρχική κοινωνία της γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης. Κατά συνέπεια αποτελούσα υποψήφιο θύμα-στόχο των τρομοκρατικών μηχανισμών της εξουσίας.

Η ιδανική ευκαιρία δόθηκε τον Ιούνιο του '86 για να επιτευχθεί το κράτος ολομέτωπα στον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο και σ'ένα εναισθητοποιημένο σε ζητήματα καταστολής των ονείρων του, κομμάτι της νεολαίας της Θεσ/νίκης μετά την καταστολή των αντιτυρηνικών διαδηλώσεων της Αθήνας. Όσοι «παραλαμβάνονται» από τα σπία τους έπειτα από 24 ώρες σε μάρτυρες, μετατρέπονται σε κατηγορούμενους. Η τυχαία απουσία από το σπία μου, ήταν γεγονός ικανό, για να εκδοθεί εναντίον μου ένταλμα σύλληψης. Η δήλωση του Δροσογιάννη αποκαλυπτική: «Οι υπόλοιποι δυο-τρεις είναι γνωστοί και καταζητούνται»!! Είναι ΓΝΩΣΤΟΙ κύριοι επιτελάρχες της Δημόσιας Τάξης αλλά δε μας είπατε ΠΙΑΤΙ;

Η έντεχνα διοχετευμένη από την Ασφάλεια προ-αποφασισμένη «ενοχή» μου στα μέσα μαζικής απο-πληροφόρησης και τα τρομερά βασανιστήρια στο κολαστήριο της Βαλαωρίτου, έτσι όπως αυτά έγιναν γνωστά από τις εφημερίδες, μ'έκαναν να νιώσω για πρώτη φορά στη ζωή μου από πρώτο χέρι, την ευκολία και την ταχύτητα με την οποία ένας πολίτης μπορεί από τη μια στιγμή στην άλλη να μετατραπεί σε «τρομερό κακούργο». (Τη Δευτέρα 5 Φλεβάρη οδηγήθηκαν στο Δικαστήριο δυο σύντροφοι κοινωνικοί αγωνιστές, ο Κλέαρχος Σμυρναίος και ο Χριστόφορος Μαρίνος βάση των ιδίων ασφαλίτικων μεθόδων που εμφανίζουν ως αποδεικτικά πλαστά και χαλκευμένα στοιχεία). Εκρίνα λοιπόν πως το να παραδινόσουν στην τυφλή εκδικητική μανία της Αστυνομίας για να απολογηθείς για κάτι που δεν έκανες θα αποτελούσε καθαρή αυτοκτονία, αφού εκείνες τις ημέρες -ιδιαιτέρα- το να ήσουν αναρχικός σήμαινε αυτόματα πως είσαι ΕΝΟΧΟΣ. Επέλεξα κι εγώ να παρουσιαστώ μόνο όταν θα οριζόταν η δίκη, πράγμα που έκανα με την αυτόβουλη παρουσία μου στον Εισαγγελέα στις 19 Σεπτέμβη του '89 ελπίζοντας πως στο Δικαστήριο θα κατέρρεε η σκευωρία σα χάρτινος πύργος. Το τίμημα της μη παράδοσης στις δολοφονικές διαθέσεις των ενστόλων υπερασπιστών του κράτους και του κεφάλαιου ήταν η προφυλάκιση μου. Η μία αίτηση αποφυλάκισης που έκανα απορρίφθηκε. Η δεύτερη από την έδρα του Μικτού Ορκωτού των Σεργών απορρίφθηκε κι αυτή.

Το τίμημα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας απέναντι στην κρατική θηριωδία είναι οι διώξεις, οι σκευωρίες, οι φυλακίσεις, οι δολοφονίες.

Το κράτος με τη συνέχιση της προφυλάκισής μου θέλει να τιμωρήσει στο πρόσωπό μου και να δώσει ένα μήνυμα σε όλους τους αντιστεκόμενους και ελεύθερα σκεπτόμενους ανθρώπους και εν δυνάμει σε ολόκληρη την κοινωνία πως όποιος δεν υπακούει στα κελεύσματα της εξουσίας και στις επιταγές των ΑΠΑΡΑΒΑΤΩΝ νόμων των αφεντικών είναι εξ'ορισμού ΕΝΟΧΟΣ. Οποιος αρνείται την ενοχή «του να σκέφτεται λεύτερα» είναι επικίνδυνος και σαν τέτοιος πρέπει να εξοντώνεται.

Δυο μέρες μετά την αναβολή της δίκης και τη συνέχιση της προφυλάκισής μου, μια άλλη απόφαση δικαστηρίου ήρθε να επιβεβαιώσει τα παραπάνω με πολύ πιο ξεκάθαρο τρόπο. Ενας δολοφόνος της Αστυνομίας αθωώνεται για την εν ψυχρώ πισώπλατη εκτέλεση ενός 15χρονου. Οι μάρτυρες, οι ιστροδικαστές ΟΛΟΙ αναξίπιστοι. Δεν ησυχάζουν. Οι ύαινες της εξουσίας τραβάνε το νεκρό σώμα του Μιχάλη να το ξαναδικάσουν για πέντε κακουργήματα.

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ. ΩΣ ΠΟΤΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΘΑ ΚΑΤΑΣΤΕΛΛΕΙ, ΘΑ ΣΚΕΥΩΡΕΙ, ΘΑ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ ΑΝΕΝΟΧΛΗΤΟ;! Η ΣΙΩΠΗΡΗ ΑΠΟΔΟΧΗ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ, ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ.

Καλώ σε συμπάρασταση και αλληλεγγύη στον αγώνα μου όλους τους ανθρώπους που συνεχίζουν να σκέφτονται και να μάχονται λεύτερα, που συνεχίζουν

να ξεχωρίζουν το ΔΙΚΑΙΟ από το ΑΔΙΚΟ, που δεν έχουν ενσωματωθεί ολότελα στη «θαλωρή» της οικουμενικότητας, της αφαίμαξης και της μιζέριας της μισθωτής σκλαβιάς.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ - ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ-ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ.

Γιάννης Γκίρμπα
Δικαστικές Φυλακές Διαβατών

«Στις 24 του περασμένου Γενάρη, η αναβολή της δίκης για την κατάληψη της ΦΜΣ, μου στέρησε τη δυνατότητα να αποδείξω με τρανταχτά στοιχεία πως η δίωξή μου αποτελεί μέρος ενός συνολικότερου σχεδίου επίθεσης του κράτους ενάντια στην κοινωνία και σε κάθε αντιστεκόμενη μονάδα της. Μου στέρησε τη δυνατότητα να υψώσω φωνή διαμαρτυρίας ενάντια στους φυσικούς και ηθικούς αυτουργούς της πρωτοφανούς σε έκταση σκευωρίας που εξυφάνθηκε σε βάρος μου.

Η δικαστική εξουσία, πιστή υπηρέτρια της καθεστωτικής νομιμότητας και του Δικαίου των Αφεντικών, χωρίς αιδώ, απέρριψε την αίτησή μου για να τερματιστεί η άδικη προφυλάκισή μου ενώ δυο μέρες μετά η αθώωση Μελίστα ήρθε να επιβεβαιώσει δολοφόνους του κρατικού μηχανισμού, φυλακίσεις για τους κοινωνικοπολιτικούς αγωνιστές.

Ο Χαμνιάν, ο Τσουβαλάκης, ο Φαλκενστάιν, εγώ, είμαστε αιχμάλωτοι του κοινωνικού πολέμου. Το κράτος στα πρόσωπά μας, εκδικείται την πάλη του ανθρώπου για την ανατροπή του σαθρού οικοδομήματος των επικυρίαρχων που ορίζουν τη ζωή μας. Στέλνουν μήνυμα καταστολής. Αλλά λαβαίνουν σαν απάντηση την ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ - ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ.

Χωρίς κανένα αποδεικτικό στοιχείο, η Ασφάλεια με κατηγορήσει, ότι συμμετείχα στην ομάδα των αγνώστων που επιτέθηκε τον Ιούνιο του '86 σε αυτοκίνητο την ίδια ακριβώς στιγμή που αφισοκολούσα στην άλλη πλευρά της πόλης, στις Δυτικές συνοικίες, μαζί με άλλους αφισοκολλητές προπαγανδίζοντας

Απεργία πείνας στην Κέρκυρα

Απεργία πείνας κάνει απ'τις 20 Φλεβάρη ο ισόβιτος Γιάννης Πετρόπουλος που βρίσκεται στην απομόνωση των φυλακών της Κέρκυρας, οι οποίες μετά την καταστροφή τους το '87 χρησιμοποιούνται ως πειθαρχείο των φυλακών που λήγουν κρατούμενους. Μετήχη στην Κέρκυρα από τις φυλακές της Πάτρας μετά την αποχή που έκαναν εκεί οι κρατούμενοι, διαμαρτυρόμενοι για τις συνθήκες κράτησής τους. Ο Γ. Πετρόπουλος όπως κι άλλοι κρατούμενοι που έχουν δικαστεί την περίοδο της χούντας, έχει καταδικαστεί πρωτόδικα χωρίς δικαίωμα έφεσης, σύμφωνα με το νόμο που ίσχυε τότε. Πάγιο αίτημά του είναι να επαναληφθεί η δίκη του και να σταματήσει η εκδικητικότητα των αρχών απέναντί του μέσα απ'την απομόνωση, κατόρθωσε να στείλει το εξής σύντομο σημείωμα στο δικηγόρο του:

«Μέσα από το κάτεργο της Κέρκυρας όπου συνεχίζω την απεργία πείνας, σου γράφω για να σου πω πως ξερνάνε την εκδικητικότητά τους πάνω μου, θάβοντάς με ζωντανό μέσα στα κελιά της απομόνωσης. Για να με δουν να λυγώ, να γονατίζω και να σέρνομαι στα πόδια τους. Για να γευτούν το χειρότερο αίσθημα της εκδίκης. Αυτή τη φτηνή εκδίκηση μπορεί να τους τη δώσω. Αλλά, να με βλέπουν να σέρνομαι και να σκουλήκι μέσα στους τάφους τους για όλη μου τη ζωή, όχι, δε θα τους τη δώσω.

Όχι, αυτή τη μεγάλη ικανοποίηση της μακρόχρονης συντριβής μου δε θα τους τη δώσω. Μπορεί να πάρουν το κουφάρι μου αλλά τη ψυχή μου ποτέ γιατί αυτή απ'τα τρυφερά της χρόνια ήταν εχθρός τους».

ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΜΠΟΡΙΟ ΣΚΟΥΠΙΔΙΩΝ...

ένα εγχείρημα που βρωμάει

A. Τα πλοία-φαντάσματα του συστήματος.

Εδώ και 18 μήνες ο Ιπτάμενος Ολλανδός έχει παρέα...

Και παρόλο που η αρχαία κατάρα που τον εξανάγκασε να πλανιέται αιώνια στους ωκεανούς, τον καταδικάζει σε τρομερή μοναξιά, είναι μιά παρέα που δεν του αρέσει καθόλου...

Γιατί είναι δύσσομη...

Γιατί είναι αποτέλεσμα ενός εμπορικού ελιγμού πίο παρανοϊκού από την ιδέα της ύπαρξής του...

Γιατί ο χρόνιος μιθριδατισμός της πειθάρχησης και της αδράνειας που έχει μετατρέψει τον πληθυσμό στον μεγαλύτερο κάδο απορριμάτων που μπορεί να βρεθεί, δεν τον επηρεάζει καθόλου σαν φάντασμα που είναι...

Γιατί τέλος καταλαβαίνει πως όταν η σύγχρονη πραγματικότητα δημιουργεί εικόνες τρομακτικότερες από αυτόν, είναι ώρα του να αρχίσει να φοβάται την ουρά στο ταμείο ανεργίας...

Τα δύο καινούργια πλοία που προστέθηκαν στον στόλο του πριν ενάμιση χρόνο, το Bark από το Long Island και το Khian Sea, από την Φιλαδέλφεια δεν ξεκίνησαν την καριέρα τους σαν πλοία φαντάσματα. Το παράλογο θέαμα της πολύμηνης περιπλάνησής τους στην Καραϊβική χωρίς να μπορούν να δρουν λιμάνι να τα δεχτεί, ή έστω ένα οποιοδήποτε μέρος για να αγκυροβολήσουν ξεκίνησε από το ότι ηολογήθηκαν με την ιδιότητα «απορριματοφόρα» ή για να το πούμε πίο απλά ήταν δύο πλοία φορτωμένα με σκουπίδια από την Ανατολική ακτή των Η.Π.Α.. Αν στο περιεχόμενο των αμπαριών τους δεν περιλαμβάνονταν τα σενάρια των τελευταίων βίντεο-κλίπ, η πανεπιστημιακή έδρα του David Morgell -συγγραφέα του «Ράμπο» - οι κονκάρες με την επιγραφή «I like Gorb», και η πολιτιστική κληρονομιά του Αντν Γουόρχολ, το λάθος δεν ήταν δικό τους, και κρινόνταν από την μυρωδιά που εξέπεμπαν μιλια ολόγυρά τους ούτε έγινε αντιληπτό. Αλλωστε η νομοθεσία των Αμερικάνων όπως και οι κατά καιρούς διεθνείς συμβάσεις για την επεξεργασία και διάθεση απορριμάτων, έχουν πολύ ελαστική ορολογία στον προσδιορισμό της έννοιας «σκουπίδια». Οι Γερμανοί αναφέρονται σε «ειδικά» απόβλητα, οι Ολλανδοί μιλούν για «δύσκολα» απόβλητα, οι Γάλλοι μιλούν για «τοξικά και επικίνδυνα» απόβλητα, ενώ οι Αυστραλοί μιλούν για «δυσμεταχειρίσιμα» απόβλητα.

Ο σκοπός αυτής της απροσδιοριστίας είναι προφανής. Να ανοίγονται σε κάθε ευκαιρία πολυάριθμα παραθυράκια στον νόμο ώστε να έχει δυνατότητα αυτή η ανθούσα διεθνής αγορά αποβλήτων να ρυθμίζει τους ελιγμούς της, με βάση τον νόμο που διέπει και τις υπόλοιπες καπιταλιστικές αγορές: Τα πάντα με σκοπό το κέρδος παρά και ενάντια στην λογική. Και σε περίπτωση που ούτε η νομοθεσία επαρκεί για να καλύψει το πρόβλημα υπάρχει ακόμη μία ασφαλιστική δικλείδα. Σύμφωνα με κακοπροαίρετα κουτσομπολιά η βιομηχανία διάθεσης απορριμάτων της Ανατολικής Ακτής των Η.Π.Α. είναι ένας από τους βασικούς τρόπους της μαφίας για να βγάξει «δρώμικα» λεφτά.

Στην περίπτωση των δύο απορριματοφόρων, το εγχείρημα σκόνταψε σε έναν παράγοντα που έπρεπε να τον είχαν προβλέψει οι αρχές της Φιλαδέλφειας, αφού μόνο τα τελευταία 11 χρόνια έχουν ξοδέψει 7 εκατομμύρια δολάρια σε άκαρπες προσπάθειες να εξάγουν τα δημοτικά τους απόβλητα στον Τρίτο κόσμο. Στην σταθερή απόφαση των κατοίκων της Καραϊβικής να μην επιτρέψουν να γίνει το έδαφός τους σκουπιδοντενεκές των Η.Π.Α. Η απο-

κιοκρατία σ' αυτές τις περιοχές είναι μία αρχαία κατάρα που συχνά δημιουργούσε πλοία φαντάσματα και υπάρχει μιά λεπτή ειρωνία στο γεγονός ότι τα δύο τελευταία του είδους, τα δημιουργήσε η άρνηση των λαών να αποικιοκρατικοποιηθούν. Και είναι ταυτόχρονα μιά υπενθύμιση ότι το πρόβλημα των σκουπιδιών των Η.Π.Α. έχει φτάσει σε τέτοιο αδιέξοδο που σύντομα μπορεί να χρειαστούν και ξόρκια για την αντιμετώπισή του. Αναλυτικότερα:

Ηδη από τις αρχές της δεκαετίας του 70 τα 2/3 των σκουπιδότοπων είχαν κλείσει και το υπόλοιπο 1/3 αναμενόταν να κορεστεί στα επόμενα 5 χρόνια. Η έκρηξη του καταναλωτισμού είχε σαν συνέπεια, η παραγωγή σκουπιδιών να έχει αυξηθεί κατά 80% σε σχέση με την δεκαετία του 60. Επειτα από χρόνια, καταστροφικής ακανόνιστης διάθεσης κάθε είδους αποβλήτων, ακόμα και τοξικών που προέρχονταν από την χημική βιομηχανία, οι Αμερικανοί φάνηκαν να στρέφονται εναντίον της ιδέας της εναπόθεσης στη γη οποιασδήποτε μορφής απορριμάτων οσοδήποτε αβλαβής και να είναι. Αυτή ήταν η αρχή του σχεδίου να αρχίσουν να εξάφονται.

Οι μονάδες επεξεργασίας-ανακύκλωσης απορριμάτων παρά το σημαντικό κόστος λειτουργίας, και την αποτελεσματικότητά τους, είναι ανίκανες να ελέγξουν την εξάπλωση της σκουπιδόμαζας που απειλεί να πνίξει τον «πολιτισμό» τους. Αλλά ακόμα και αν ήταν δυνατή η ανακύκλωση των αποβλήτων από αλουμίνιο, πλαστικό, γυαλί και χαρτί, τα μη ανακυκλώσιμα υλικά θα ήταν αδύνατο να χωρούν επ'άπειρον στις χωματερές. Η πίο αισιόδοξες προοπτικές για την λύση του προβλήματος εξαντλούνται σε σχέδια όπως αυτό της «ομοσπονδιακής επιτροπής για την προστασία του περιβάλλοντος» που έχει θέσει σαν στόχο για το 1992 την ανακύκλωση περίπου του 25% των εθνικών απορριμάτων. Δεδομένου ότι η ετήσια παραγωγή σκουπιδιών ανέρχεται σε 160.000.000 τόννους το χρόνο, εξαιρουμένων των ρευστών καταλοίπων και των μπαζών, είναι προφανές ότι το πρόβλημα θα είναι περισσότερο μακρόβιο από την εν λόγω Επιτροπή. Η δημιουργία του αναγεται στους σύγχρονους τρόπους παραγωγής και κατανώσεως του παγκόσμιου πολιτικού

πλαίσιο, αναϊρώντας τις αυταπάτες πολλών που πιστεύουν, ή θέλουν να πιστεύουν ότι η λύση του είναι θέμα τεχνικό. Οντας αισθητό σε παγκόσμια κλίμακα, υπερβαίνει κατά πολύ τις προοπτικές της σύγχρονης τεχνικής ακόμα και σε μιά χώρα όπως οι Η.Π.Α. που βρίσκονται στην πρωτοπορία της σύγχρονης τεχνολογικής ανάπτυξης.

B. Και η Ευρώπη στο κατόπι....

Ενώ η έντονα ανεπτυγμένη οικολογική συνείδηση της Αμερικάνικης κυβέρνησης έχει αποφασίσει πως η εναπόθεση στη γη, είναι η πίο ακατάλληλη μέθοδος διάθεσης απορριμάτων και έχει πάψει να την χρησιμοποιεί, στην Μ. Βρετανία φαίνεται να είναι η επικρατούσα άποψη. Η αιτία που η λογική αυτή του «αφήστε την φύση να κάνει την δουλειά της» κερδίζει έδαφος σ' αυτή την χώρα, έχει να κάνει αποκλειστικά με το τί συμβαίνει μ' αυτό το έδαφος. Στη μεγαλύτερη έκτασή του είναι, φρικιαστικά, ανασκαμένο και κατεστραμένο από την μακρόχρονη δράση των εξορυκτικών βιομηχανιών. Εκατομμύρια κυβικά μέτρα άδεια πηγάδια από άργιλο, και εγκαταλελειμμένα ανθρακωρυχία φαίνονται να δημιουργούν την στεγανή βάση για την μετατροπή του υπεδάφους σε μια απέ-

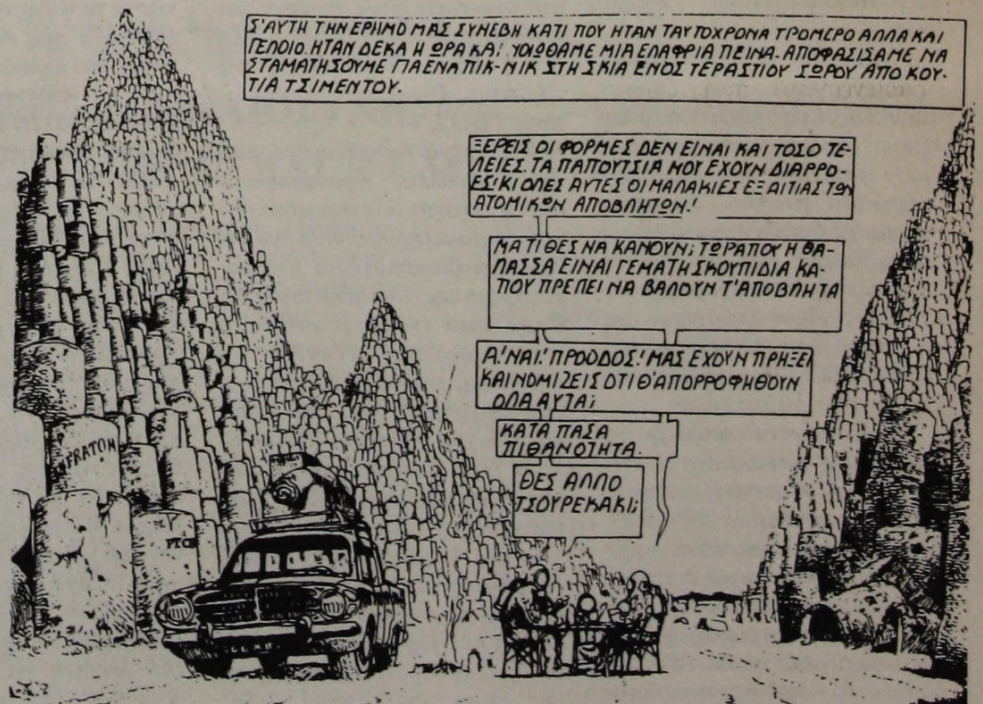
ραντη χωματερή, κατάλληλη να δεχτεί όχι μόνο τα εθνικά σκουπίδια, αλλά να κάνει και εισαγωγές. Ενδεικτικό του πως αντιλαμβάνεται το πρόβλημα είναι το σχέδιο που έχει καταστρωθεί για την περιοχή North Downs, κοντά στο Redruth. Η βασική ιδέα είναι ότι γύρω στα 2.000.000 τόννους σκουπίδια το χρόνο που θα μεταφέρονται από την Βοστώνη θα τοποθετηθούν σε έναν θύλακα από πολυεθυλένιο 100 στρεμμάτων, σε μία από τις δηλητηριώδεις κοιλάδες που έχει αφήσει στην περιοχή η βιομηχανία εξόρυξης κασιτέρου. Η αποσύνθεσή τους θα δημιουργήσει μετά από λίγα χρόνια αρκετό μεθάνιο για να λειτουργήσει ένας σταθμός ηλεκτρικής ενέργειας 25 μεγαβάτ, ο οποίος αρκεί για τις ανάγκες των 50.000 κατοίκων του Redruth. Επί πλέον το όλο εγχείρημα, θα δημιουργήσει καινούργιες θέσεις εργασίας σε μία περιοχή που το 1/4 της εργατικής δύναμης είναι άνεργοι και θα συμβάλει στην αναζωογόνηση των έρημων λιμενικών εγκαταστάσεων.

Η υπόσχεση αυτή για τοπική διέξοδο της επαρχιακής πόλης, με οτιδήποτε βάζουν οι Βοστωνέζοι στους σκουπιδοντενεκές τους, έχει ήδη πάρει το δρόμο της υλοποίησης. Το παρανοϊκό σκεπτικό που την έκανε πράξη δεν αγνοεί φυσικά πως έτσι τα φαινομενικά ακίνδυνα οικιακά απόβλητα, μετατρέπονται σε τοξικά απόβλητα ενός ηλεκτρικού σταθμού που επίσης θα έχουν πρόβλημα αποθήκευσης. Αλλά η διαχείριση και η επεξεργασία των επικίνδυνων απορριμάτων είναι ένας από τους μεγαλύτερους άδηλους πόρους της Μ.Βρετανίας και γ' αυτό τον υπερασπίζεται η κυβέρνηση.

Η British Nuclear Fuels έχει τεράστια έξοδα σε ξένο συνάλλαγμα, το περισσότερο από την Ιαπωνία, για την επεξεργασία χρησιμοποιούμενου καύσιμου από τους πυρηνικούς ηλεκτρικούς σταθμούς της. Το θέμα είναι πως τα συμβόλαια που έχει υπογράψει προβλέπουν ότι οι αποστολείς των αποβλήτων θα παίρνουν πίσω (ίσως και με αεροπλάνο) όχι μόνο το επεξεργασμένο ουράνιο και πλουτώνιο (που το θέλουν) αλλά και τα απόβλητα υψηλής ραδιενέργειας (που φυσικά δεν τα θέλουν). Μέχρι να βρεθεί λύση για αυτά τα επικίνδυνα απόβλητα, η Β.Ν.Φ.Λ. τα έχει τοποθετήσει σε μιά προσωρινή αποθήκη στο Sellafield κοντά στην Ιρλανδέζικη θάλασσα. Την ονομάζουν Store και έχει το μέγεθος τεσσάρων διπλών λεωφορείων, αλλά σίγουρα πρέπει να είναι η περιοχή με τα χαμηλότερα ενοίκια σ' όλη την Μ. Βρετανία.

Η ατέλειωτη ποικιλία στους τρόπους με τους οποίους οι χώρες κάνουν πάσα η μία στην άλλη τα σκουπίδια τους έφτασε στο απόγειο του σχιζοφρενικού

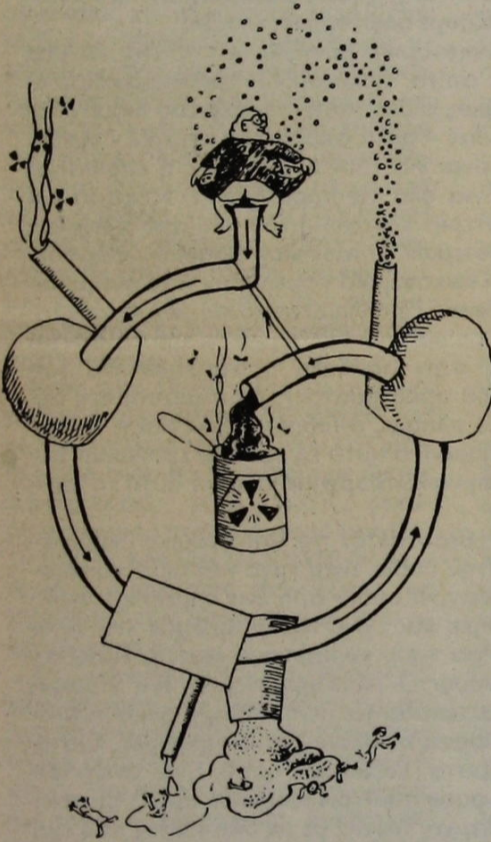
συν. σελ. 5

από σελ. 4

παραλογισμού, στην περίπτωση των δύο Γερμανιών πριν αρχίσουν τα σχέδια για την ενοποίησή τους. Η Ανατολικογερμανική κυβέρνηση κέρδιζε γύρω στα 160.000.000 μάρκα το χρόνο αποδεχόμενη τα σκουπίδια της Δ. Γερμανίας. Οι Ανατολικογερμανοί έβαζαν τα σκουπίδια αυτά στην περιοχή Σένμπεργκ. Όπως ανέφερε ένας συντονιστής της καμπάνιας της Green peace ενάντια στα απόβλητα: «από το μέρος που βάζουν τα απορρίματα μπορεί κανείς να δει το καμπαριό του Λύμπεκ. Το υδάτινο ρεύμα στο υπέδαφος από το Σένμπεργκ επιστρέφει πίσω από τα σύνορα στη Δ. Γερμανία, και ο λαός του Λύμπεκ διαμαρτύρεται». Ακόμα και τώρα που η υποτιθέμενη μελλοντική ένωση τους κινδυνεύει να σταματήσει αυτή την παράξενη εξαγωγή, που είναι ταυτόχρονα και ανεκτελώνιστη εισαγωγή, οι μπιζνες δεν πρόκειται να ζημιωθούν.

Η προσχεδιασμένη αντιστροφή των αξιών που γκρεμίζει τα αγάλματα των κομμουνιστών ηγετών στην Α. Γερμανία και μετέτρεψε το τείχος του Βερολίνου σε μπάζα άνοιξε νέους ορίζοντες στο εμπόριο απορριμάτων. Και κοντά στον τρελό χορό της μεταστοιχείωσης των υλικών και πνευματικών αξιών της κυριαρχίας, βρίσκεται πάντα ο νόμος της προσφοράς και της ζήτησης, που εξακολουθεί να έχει τον πρώτο λόγο, για το πως τα μπάζα θα μετατρέπονται σε σουβενίρ, όπως και τα σουβενίρ μετατρέπηκαν σε μπάζα.

Γ. Χάντρες για τους ιθαγενείς, δολάρια για τις πολυεθνικές.

Και τα προγράμματα βοήθειας των ΚΗΠΑ που στοχεύουν στην ένταξη των αναπτυσσόμενων χωρών του Τρίτου κόσμου, στον Τέταρτο κόσμο -τον κόσμο των νεκρών από μόλυνση και ραδιενέργεια- συνεχίζουν ακάθεκτα την πορεία τους, με τη σταθερή υποστήριξη των Δυτικοευρωπαίων συμμάχων τους. Το 1984, η ΕΟΚ -που ενδιάφερθηκε όταν 41 βαρέλια των ίδιων τοξικών αποβλήτων που προκάλεσαν την καταστροφή στο Σεβέζο απλώς χάθηκαν κάπου στην Ευρώπη και τελικά ανακαλύφθηκαν σε ένα σφαγείο κάπου στην ακριτική περιοχή του Παρισιού- έδειξε διαθέσιμες συνεργασίες για να μεταφέρονται τέτοια ανεπιθύμητα προϊόντα, πέρα από τα σύνορα του Δυτικού Πολιτισμού. Μια σειρά διεθνών συμφωνιών, οδήγησαν τον Μάρτιο του 1989 στην υπογραφή της συνθήκης Βασελ, σύμφωνα με την οποία κάθε χώρα που θα δέχεται απορρίματα, θα πρέπει να παρουσιάζει τεκμήρια για τις δυνατότητες διάθεσης και επεξεργασίας τους, έτσι ώστε να αποφεύγονται οι αρνητικές οικολογικές συνέπειες, και γενικά συνέπειες στην

υγεία των κατοίκων τους. Το πρόβλημα είναι ότι τέτοιου είδους τεκμήρια μπορούν να παρέχουν μόνο οι αναπτυγμένες οικονομικά και τεχνολογικά χώρες, και επιπλέον στη συνθήκη, υπάρχει η γνωστή ασάφεια σχετικά με το τι χαρακτηρίζεται απόρριμα και τι όχι. Έτσι με κανένα τρόπο δεν εμποδίζεται η ολοένα αυξανόμενη εξαγωγή σκουπιδιών από τις καπιταλιστικές μητροπόλεις.

Τον Ιούνιο του '89 έγινε καινούρια συνάντηση ανάμεσα στις χώρες της ΕΟΚ και 66 έθνη της Αφρικής, Καραϊβικής και του Ειρηνικού Ωκεανού. Οι κανόνες της συμφωνίας στην οποία κατέληξαν όχι μόνο είναι ανεπαρκείς αλλά παραβιάζονται και πολύ εύκολα. Γιατί πολύ απλά όταν οι τριτοκοσμικές χώρες χρειάζονται πόρους που δεν είναι εύκολο να τους αποκτήσουν, τότε μπροστά στους χρηματικούς εκδιασμούς κάθε πολυεθνικής εταιρείας και πολιτικής εξουσίας είναι εύκολο να μετατραπούν σε διεθνείς χωματερές.

Όσο για τους τρόπους που σκέφτονται να αντιμετωπίσουν την πιθανή αντίσταση των κατοίκων των χωρών αυτών, μπορούν να συμβουλευτούν την έκθεση της εταιρείας Admiralty Pasific από το Σιάτλ, που έχει αναλάβει να προσφέρει τα δώρα της Δυτικής κουλτούρας στα νησιά Μάρσαλ. Σύμφωνα με την έκθεση αυτή η Admiralty Pasific πρόκειται να εκπληρώσει «το πιο ευσυνειδητό σχέδιο για την διάθεση σκουπιδιών που έχει γνωρίσει η κοινωνία».

Πρόκειται για 25 εκατομμύρια τόννους οικιακά σκουπίδια που αφού συμπιεστούν και γίνουν δέματα, θα ταξιδέψουν 675 μίλια στον Ειρηνικό για τα νησιά Μάρσαλ. Εκεί η κατάλληλη «ευσυνειδητή» τοποθέτησή τους, μπορεί μέσα σε 15 χρόνια να κάνει 5 φορές μεγαλύτερη την επιφάνεια του νησιού. Η εταιρεία, ισχυρίζεται ότι έτσι είναι πιθανόν να σώσουν πολλά νησιά από την αναμενόμενη άνοδο της στάθμης της θάλασσας, όταν το «φαινόμενο του θερμοκηπίου» θα λιώσει τους πάγους των πόλων. Το επιχείρημα που πρόκειται να χρησιμοποιήσει η κυβέρνηση που συνεργάζεται με την Admiralty Pasific είναι: «ή πνιγόμαστε από την άνοδο της στάθμης της θάλασσας, ή θα σωθούμε με το σχέδιο της εταιρείας». Παραλείπει βέβαια να τους πει, ότι αν η καταστροφή του οικοσυστήματος του πλανήτη προχωρήσει σε τέτοιο βαθμό, ώστε να προκαλέσει αυτό το φαινόμενο, πολύ πριν λιώσουν οι πάγοι των πόλων, θα είναι αμφίβολο αν θα υπάρχει ανθρώπινο είδος, πόσο μάλλον κυβέρνηση στα νησιά Μάρσαλ, ή η Admiralty Pasific να λείει τέτοιες ανοησίες, για να αυξάνει τα κέρδη της. Το τι θα συμβεί στα νησιά της περιοχής αν αυτό το σχέδιο υλοποιηθεί το αντιλαμβάνεται κανείς αν σκεφτεί ότι σύμφωνα με στατιστικές το 1% των οικιακών απορριμάτων στις δυτικές χώρες είναι πλήρως καταστρεπτικό για το περιβάλλον όπως βαρέα μέταλλα, τοξική μελάνη, διαλυτικά και βαφές. Έτσι 1% από 25 εκατομμύρια τόννους, μας κάνουν 250.000 τόννους καταστρεπτικών αποβλήτων, που πρόκειται να τοποθετηθούν στα νησιά εντελώς ανεπεξέργαστα. Και η αργή διάλυση αυτών των ουσιών στις λιμνοθάλασσές και τις αμμουδιές, γρήγορα θα νεκρώσουν το ευαίσθητο οικοσύστημα της περιοχής που αποτελείται από κοραλλιογενείς υφάλους.

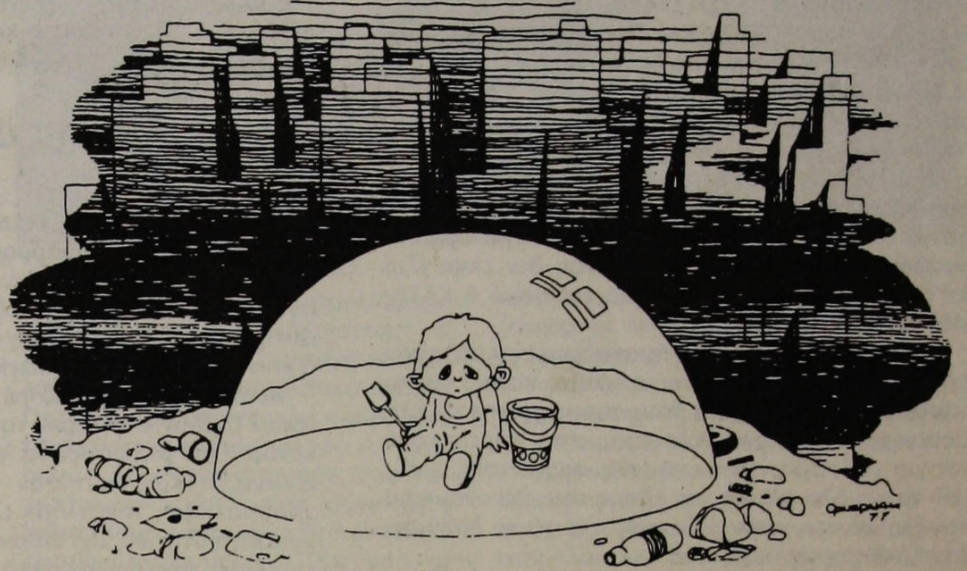
Το περιβάλλον γύρω από τα νησιά Μάρσαλ έχει εδώ και πολύ καιρό δηλητηριαστεί από τον στρατό των ΗΠΑ. Τα νησιά Μπικίνι και Τρίνιτι έχουν μετατραπεί σε νεκρό τόπο, λόγω των γνωστών πυρηνικών δοκιμών που γίνονται εδώ και πολλές δεκαετίες. Συνολικά μέχρι τώρα έχουν γίνει 60 πυρηνικές δοκιμές που έχουν επιφέρει πολλά είδη καρκίνου και άλλες ασθένειες στους κατοίκους. Ένα από αυτά τα νησιά το Κβαγιαλέιν είναι κεντρικό σημείο για τον «πόλεμο των άστρων» καθώς και πρόγραμμα, και στόχος για τεστ πυραύλων που εκτοξεύονται από την Καλιφόρνια.

Η γενική «οικονομική» βοήθεια και το ενοίκιο για το Κβαγιαλέιν απ' τις ΗΠΑ είναι τα μόνα βασικά εισοδήματα για τα νησιά Μάρσαλ. Η εξαρτημένη οικονομία του νησιού δίνει ελπίδες σε πολλούς κατοίκους της περιοχής για δουλειά σε αμερικάνικες επιχειρήσεις και εργοτάξια.

Άλλη μια απόδειξη για το πως λειτουργεί η οικονομική βοήθεια των Η-

ΠΑ εκπολιτίζοντας τους βαρβάρους. Οι προσπάθειες βέβαια της κυβέρνησης των νησιών να αυξήσει το εισόδημά της με τέτοιους τρόπους, προσέκρουσαν αρκετές φορές στην αντίσταση αυτών των βαρβάρων, που με διαδηλώσεις τους, αντιστάθηκαν στο πολιτισμένο σχέδιο μετατροπής της χώρας τους σε αποθήκη πυρηνικών αποβλήτων.

ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ: ΠΥΡΗΝΙΚΟΣ ΣΚΟΥΠΙΔΟΤΟΠΟΣ

Η περιοχή του Ειρηνικού είναι η πιο πυρηνικοποιημένη ζώνη του κόσμου. Περισσότερο από κάθε άλλο σημείο του κόσμου ο Ειρηνικός και οι κάτοικοί του σηκώνουν το βάρος της πυρηνικής παράνοιας: εξόρυξη ουρανίου, προγράμματα πυρηνικής ενέργειας, δοκιμές πυραύλων και απόθεση αποβλήτων σε σκουπιδότοπους.

Πιο συγκεκριμένα:
Νησιά Μαριάνες: Οι ΗΠΑ σχεδιάζουν τη δημιουργία εγκαταστάσεων για το πρόγραμμα «πόλεμος των άστρων».

Ιαπωνία: Έχει 119 Αμερικανικές βάσεις στο έδαφός της και πολλούς πυρηνικούς αντιδραστήρες.

Γκουάμ: Εξαρτημένη από τις ΗΠΑ που σχεδιάζουν να τη χρησιμοποιήσουν για βάση των πυρηνικών υποβρυχίων «Τρίαινα».

Φίλιππίνες: Μετά την ανατροπή του δικτάτορα Μάρκος το 1986, διεξάγονται διαπραγματεύσεις για την ανανέωση της παραμονής των αμερικανικών βάσεων που λήγει το 1991.

Μπελάου: Οι ΗΠΑ πιέζουν για την εγκατάσταση πυρηνικών και την επέκταση ορισμένων αεροδρομίων.

Αυστραλία: Πολυεθνικές εταιρείες -όπως η RTZ και η BP- κάνουν εξόρυξη ουρανίου στο έδαφός της. Υποτίθεται ότι η χρήση του ουρανίου θα είναι «ειρηνική» (αν και βέβαια αυτό δεν θα αναφύσει τις βλαπτικές του επιπτώσεις). Είναι κοινό μυστικό ότι το εξαγόμενο ουράνιο χρησιμοποιείται για στρατιωτικούς σκοπούς στην Ευρώπη και αλλού. Περισσότερες από 30 αμερικανικές βάσεις είναι εγκατεστημένες στη χώρα, ενώ οι ατομικές δοκιμές της Αγγλίας έχουν μολύνει μεγάλες περιοχές της Αυστραλίας.

Ακτή της Καλιφόρνια: Από το 1949 μέχρι το 1965, η ακτή της πολιτείας αυτής των ΗΠΑ υπήρξε ο πυρηνικός σκουπιδότοπος για τα πυρηνικά απόβλητα. Ο βυθός της θάλασσας έχει μολυνθεί και τα επίπεδα ακτινοβολίας είναι 5000 φορές πάνω από το κανονικό.

Νησιά Μάρσαλ: Μεταξύ 1947 και 1958 έγιναν 66 πυρηνικές δοκιμές. Την 5η Μάρτη 1954, δοκιμάστηκε η πρώτη δόμβα υδρογόνου και η ακτινοβολία επηρέασε όλη την περιοχή μέχρι τα νησιά Πογκαλάπ και Ούτρικ. Οι 8000 κάτοικοι του Kwajalein Lagoon εκτοπίστηκαν σε μια περιοχή 66 εκταρίων, στο νησί Εβεν και ζουν κάτω από άθλιες συνθήκες, καθώς η περιοχή που ζούσαν -μια από τις περισσότερες μο-

λυσμένες σ'όλο τον κόσμο- έχει γίνει χώρος δοκιμών πυραύλων για τις ΗΠΑ. Οι ΗΠΑ χρησιμοποιούν σήμερα τη βάση τους στο Kwajalein για το πρόγραμμα «πόλεμος των άστρων».

Αστεαρόα (Νέα Ζηλανδία): Με δημοψήφισμα του 1984, που έγινε νόμος το 1987, δεν αποδιβάζονται πυρηνικά στα λιμάνια της Ν. Ζηλανδίας.

Ανατολική (Γαλλική) Πολυνησία: Γαλλική αποικία. Μεταξύ 1966 και 1974 έγιναν 41 υπέργειες πυρηνικές δοκιμές στις Ατόλλες, Μορουρόα, και Φαγκατάουφα. Από τότε έχουν γίνει και περισσότερες από 80 υπόγειες πυρηνικές δοκιμές στη Μορουρόα, η οποία έχει σοβαρά μολυνθεί.

Χαβάη: Πολιτεία των ΗΠΑ και σημαντικό στρατιωτικό κέντρο με 110 βάσεις και τεράστιο οπλοστάσιο, που περιλαμβάνει τα πυρηνικά υποβρυχία «Τρίαινα» που αποβάλλουν πυρηνικά απόβλητα. Στην περιοχή έγινε βομβαρδισμός κατά τη διάρκεια στρατιωτικής άσκησης (επονομαζόμενη RIMPAC) με την συμμετοχή των ΗΠΑ, Αγγλίας και Καναδά.

Νησιά του Σολομόνα: Κοινοβουλευτική δημοκρατία, με αναπτυσσόμενο αντιπυρηνικό κίνημα.

Βανονάτου: Κάτω από τον έλεγχο της Αγγλίας και της Γαλλίας μέχρι το 1980, σήμερα αντιτίθεται στα πυρηνικά.

Κιριμιάτι: Είναι τα νησιά που παλιότερα ονομάζονταν Γκίλμπερτ και Έλλις, σήμερα κοινοβουλευτική δημοκρατία. Περιλαμβάνει το Κιριμιάτλ (νησί των Χριστουγέννων) που ήταν το πεδίο 32 υπέργειων πυρηνικών δοκιμών των ΗΠΑ και Αγγλίας από το 1952 ως το 1962, ενώ αργότερα ακολούθησαν και υπόγειες δοκιμές.

Ατόλλη Τζόνστον: Πεδίο πυρηνικών δοκιμών των ΗΠΑ στις δεκαετίες 50 και 60. Από το 1971 χρησιμοποιείται για αποθήκευση και αποτέφρωση άχρηστων χημικών όπλων. Έχει μολυνθεί από πλουτόνιο και άλλα στοιχεία.

Ράπου-νούι (νησί του Πάσχα): Εξαρτημένο από τη Χιλή, κάτω από τη στρατιωτική επιρροή των ΗΠΑ.

Τα άλλα νησιά και νησιωτικά συμπλέγματα βρίσκονται κάτω από τη στρατιωτική επιρροή των ΗΠΑ (Φίτζι, Ομόσπονδες πολιτείες της Μικρονησίας), της Γαλλίας (Κανάκ-Νέα Καληδονία), είτε είναι προσαρτημένα στην Ινδονησία με τη στρατιωτική στήριξη των ΗΠΑ, Αγγλίας, Αυστραλίας, όπως το Α. Τιμόρ και η Δ. Παπούα.

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ είναι το άλυτο αίνιγμα της σύγχρονης ιστορίας. Ωστόσο όμως κατόρθωσε και «επιστήμη» να γίνει και να απασχολεί τα μυαλά των ανθρώπων, είτε είναι κυρίαρχοι είτε είναι κυριαρχούμενοι, είτε είναι ειδήμονες είτε είναι άσχετοι.

Η καθολική επικράτηση της οικονομίας σαν «επιστήμη» και σαν κοινωνική σχέση προσδιορίζεται με την εμφάνιση της βιομηχανικής κοινωνίας, όπου έβγαζε το εξής δόγμα, το οποίο αστοί ή μαρξιστές, διανοούμενοι και πολιτικοί διαφυλάσσουν σαν άσβεστη φλόγα: Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΥΠΟΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΛΥΤΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΑΠΟ ΤΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑ ή με άλλα λόγια: Η ΛΥΣΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΣΥΝΘΗΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΛΥΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ. Από την υιοθέτηση αυτού του δόγματος μέχρι σήμερα εξακολουθεί να κυριαρχεί σαν δόγμα, παράλληλα όμως, συνεχίζει να παραμένει άλυτο μυστήριο. Είναι το «οικονομικό πρόβλημα» είναι τώρα η πιο εύκολη ΕΠΙΦΑΣΗ για να εφαρμόζονται οι όποιες αποφάσεις κοινωνικές, οικονομικές, των κυρίαρχων πάνω στους κυριαρχούμενους σε παγκόσμιο ασφαλώς επίπεδο μιας και κανένας δεν είναι έξω απ' αυτόν το διεθνή οικονομικό εκβιασμό ή ΚΑΤΑΜΕΡΙΣΜΟ.

Τα δύο οικονομικά συστήματα που επικράτησαν στη βιομηχανική κοινωνία, το καπιταλιστικό και το μαρξιστικό, στα αρχικά τους προτάγματα ενσάρκωσαν κάποιες κοινωνικές αξίες, στην πορεία τους και για να παρατείνουν την κυριαρχία τους εφεύραν το εύκολο άλλοθι της λύσης του «οικονομικού προβλήματος», εγκλωβίζοντας σ' αυτό το λαβύρινθο ολόκληρη την κοινωνία.

Γι' αυτό η ισότητα, αδελφότητα, ελευθερία, μετατράπηκε σε ισότητα στην κατανάλωση, αδελφότητα στην κατανάλωση, ελευθερία στην κατανάλωση και τ' όραμα του σοσιαλισμού σ' όραμα του εξηλεκτισμού. Από τη ζωτικότητα στη ζωικότητα.

Με την εισαγωγή της μηχανής στην παραγωγή ανοίγει ο δρόμος σ' έναν καινούριο τύπο κοινωνίας, παράλληλα όμως, βοηθάει και στην κατασκευή ενός νέου τύπου ανθρώπου του Homo economicus. Είναι ο άνθρωπος που επικεντρώνει όλη του τη δραστηριότητα στην οικονομία. Είναι αυτός που η σκέψη του, οι αισθήσεις του, οι επιθυμίες του μια πραγματικότητα αναγνωρίζουν - την ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ - , ενώ όλα τ' άλλα κοινωνικά προβλήματα τα ανάγει κι αυτά στη λύση του «ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ». Το φαινόμενο αυτό κυριαρχεί και διαπλέκει όλη την κοινωνία σε προβλήματα που η ίδια ελάχιστες ή καθόλου ευθύνες έχει. Και το λέμε αυτό διότι η βιομηχανική κοινωνία κι ο καπιταλισμός θεμελιώθηκε πάνω στη βίαιη μετατροπή των ανθρώπων σε μισθωτούς σκλάβους, στον αφανισμό εχθρών και φυλών, στις γενοκτονίες πληθυσμών, στους πολέμους, στην αποικιοκρατία κλπ. Μ' αυτόν τον τρόπο «διεθνοποιείται» ο καπιταλισμός και η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ (επένδυση - παραγωγή - κατανάλωση), γίνεται πλέον καθολική και μοναδική αξία.

1. ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

Το πρώτο οικονομικό σύστημα που εμφανίζεται με φιλοδοξίες να λύσει το «οικονομικό πρόβλημα» είναι ο φιλελεύθερος καπιταλισμός, στηριζόμενος στην απεριόριστη κι άνευ ό-

ρων λειτουργία της αγοράς. Η προσφορά και η ζήτηση, αρκούσαν για να εξαχθεί ο περίφημος νόμος της αξίας. Η ελευθερία συμβάσεων, συναλλαγών και η απεριόριστη ιδιοποίηση της μισθωτής εργασίας, ήταν τα θεμέλια που στηριζόταν το πιο σαθρό οικονομικό σύστημα του φιλελεύθερου καπιταλισμού. Αυτό όμως το οικονομικό σύστημα με τις «αρχές» του και τους «νόμους» του ήταν που εγκλώβισε ολόκληρη την κοινωνία σ' ένα μοντέλο επιβίωσης, οδηγώντας την σε μεγαλύτερη ένδειξη, σε μεγαλύτερα οικονομικά και κοινωνικά αδιέξοδα. Το ΚΡΑΧ του 1930 και η πλήρη αυτοδιάλυση του «φιλελεύθερου» καπιταλισμού ήταν το αναμενόμενο αποτέλεσμα ενός οικονομικού συστήματος που λειτουργούσε για τον απεριόριστο πλουτισμό από την υπερπαραγωγή αφ' ενός, την απεριόριστη εκμετάλλευση της εργασίας και την πλήρη αδυναμία κατανάλωσης αφ' ετέρου.

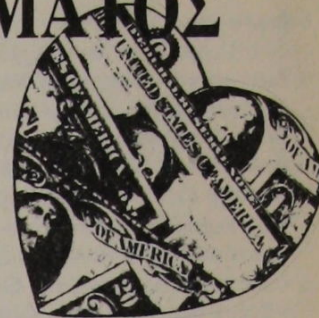
2. ΚΕΝΣΙΑΝΙΣΜΟΣ - ΚΡΑΤΙΣΜΟΣ

Στη συνέχεια νέα οικονομική αντίληψη προβάλλει με την εφαρμογή μιας καινούργιας οικονομικής πολιτικής. Κενσιανισμός, τόνωση αγοραστικής δύναμης. Νέοι οικονομικοί νόμοι. Κι αυτή τη φορά οδηγείται η οικονομία σ' αδιέξοδο κι η κοινωνία σε δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο.

Μετά τον πόλεμο όλα τα κράτη πήραν την οικονομία σχεδόν στα χέρια τους, βλέποντας ότι η οικονομία δεν μπορούσε να λειτουργήσει αυτορρυθμιζόμενη. Το κράτος πλέον αναλαμβάνει τον προγραμματισμό, τον πλήρη έλεγχο των οικονομικών δραστηριοτήτων, όχι βέβαια για να επιλύσει το «οικονομικό πρόβλημα», αλλά για να το ελέγχει και παράλληλα να ελέγχει και να εκθιάζει όλη την κοινωνία. Ήταν ο καλύτερος τρόπος για να περάσει το «οικονομικό πρόβλημα» στα χέρια όλης της κοινωνίας.

Και πάλι όμως τίποτα δεν κατάφεραν. Αυτό το πρότυπο δεν έκανε τίποτα άλλο από το να επιβεβαιώνει ότι το «οικονομικό πρόβλημα» συνεχίζει να υπάρχει. Χώρες που ήταν ανεπτυγμένες ή ανεπτυσσόμενες εξακολουθούν να είναι ίδιες. Οι επενδύσεις, η απασχόληση, ακόμη και το περιεχόμενο της κατανάλωσης εξακολουθεί να προδίδει και το χαρακτήρα της χώρας.

Ενώ αυτά συνέβησαν και συμβαίνουν στον καπιταλισμό, πανομοιότυπα χαρακτηριστικά έχουμε και στο μαρξιστικό-καπιταλιστικό μοντέλο. Πριν ο μαρξισμός γίνει καθεστώς, επεξεργάζονταν ένα σχέδιο κοινωνικής απελευθέρωσης βασισμένο κι αυτό στην ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ. Μη θέλοντας ο Μαρξ να ξεπεράσει τα όρια και τους κανόνες της βιομηχανικής κοινωνίας, θεμελιώνει με τους νόμους του το πιο στυγνό κρατικοκαπιταλιστικό καθεστώς, αφού πίστευε πιο πολύ κι απ' τους αστούς, ότι η απελευθέρωση των εργαζομένων είναι ζήτημα της απελευθέρωσης των παραγωγικών δυνάμεων. Αυτό που χαρακτήριζε το μαρξιστικό δόγμα ήταν ότι, έβλεπε την πάλη των τάξεων, τη συνείδηση των ανθρώπων, την ιδεολογία και την κουλτούρα, σαν ενσάρκωση των παραγωγικών δυνάμεων, αφού για το μαρξισμό η ΒΑΣΗ μιας κοινωνίας είναι οι παραγωγικές σχέσεις. Ο ολοκληρωτισμός της οικονομικής εξουσίας που ο μαρξισμός υπέθαλπε εκδηλώθηκε με την άνοδο του Λένιν, του Τρότσκι και του Στάλιν στην εξουσία. Ενώ η Οκτωβριανή επανάσταση έβαζε προβλήματα γενικευμένης κοινωνικής απελευθέρωσης (καινούργιας κοινωνικής οργάνωσης), η διαχείριση του κράτους από τους

μπολσεβίκους, μετέτρεψε τα ζητήματα αυτά σε οικονομικά προβλήματα. Βρήκαν κι αυτοί (μπολσεβίκοι) την εύκολη αναγωγή στο «οικονομικό πρόβλημα» για να εγκλωβίσουν την κοινωνία στο παγκόσμιο καταμερισμό της οικονομίας και για να δικαιωθούν την κυριαρχία τους με τη δικαιολογία της λύσης του οικονομικού προβλήματος.

Για να λυθεί το «οικονομικό πρόβλημα» πρότειναν αυτό που απαιτούσε κι απαιτεί κάθε «ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ». Την ημερία στην κοινωνία, με την πάταξη κάθε αντιπολιτευτικής δραστηριότητας. (Αυτό εξ' άλλου είναι πάγια πρόταση των οικονομολόγων σ' όλο τον κόσμο).

Τη στρατιωτικοποιημένη οικονομία (Τρότσκι) Τη μονοπρωσωπική διεύθυνση στα εργοστάσια (ενάντια στη γενικευμένη αυτοδιεύθυνση)

Τον τειλορισμό στην παραγωγική διαδικασία Τη ΝΕΑ οικονομική παραγωγή (ιδιωτική πρωτοβουλία, εκμετάλλευση)

Το νόμο της αξίας (τον οποίο ποτέ δεν κατόρθωσαν να προσδιορίσουν, αφού κάθε φορά ομολογούσαν την αυθαιρεσία του).

Τα αποτελέσματα αυτού του κοινωνικού συστήματος όχι μόνο δεν έλυσαν το πρόβλημα αλλά το ανανέωσαν. Η κατάρρευση των μαρξιστικών καθεστώτων σημαίνει για τους κυβερνώντες ένα καινούριο κύκλο οικονομικών δικαιολογιών. Δεν πετύχαμε, αλλάζουμε οικονομικό μοντέλο.

Κανένα οικονομικό μοντέλο δεν πέτυχε να μας απαλλάξει απ' το «οικονομικό πρόβλημα». Παρόλα αυτά όμως σ' όλη αυτή την περίοδο βιομηχανικής κοινωνίας - αλλά ακόμη και σήμερα - εξακολουθεί να είναι για τους κυρίαρχους η κυριώτερη ΑΝΑΓΩΓΗ για όλα τα προβλήματα. Η απαίτηση για «δικαιότερη» κατανομή του πλούτου σ' όφελος των φτωχότερων κοινωνικών ομάδων, παραπέμπεται στο «οικονομικό πρόβλημα» που αντιμετωπίζει η «χώρα». Προβλήματα κοινωνικών ανισοτήτων, διαχωρισμών, αποκλεισμών, παραπέμπονται προς λύση στην αδιέξοδη πραγματικότητα του «οικονομικού προβλήματος». Οι παραπομπές αυτές γίνονται πλήρως αποδεκτές μιας και η κοινωνία εγκλωβισμένη σ' αυτό το μοντέλο επιβίωσης δεν είναι σε θέση να λειτουργήσει έξω απ' αυτή τη λογική του.

Φαίνεται θεόσταλτο, το «οικονομικό πρόβλημα», ενώ στην ουσία είναι έργο κάποιων κοινωνικών δυνάμεων, το οποίο από ένα σημείο και πέρα αυτονομήθηκε και έγινε το υπ' αριθμόν ένα πρόβλημα και για τους κυρίαρχους και για τους κυριαρχούμενους. Ο ολοκληρωτισμός του επιμερίσθηκε και μετατράπηκε σε πρόβλημα όλων των ατόμων, καθόρισε κοινωνικές συμπεριφορές, κοινωνικά συστήματα, κοινωνικές αξίες. Είναι αναγκαία αυτή η επίφαση του «οικονομικού προβλήματος» για τις κυρίαρχες τάξεις, με τις διαστάσεις που έχει πάρει για να μπορούν να επιτυχάνουν όλα τα σχέδια της κυριαρχίας. Τα κοινωνικά συστήματα κυριαρχίας θα υπάρχουν όχι για να λύσουν το «οικονομικό πρόβλημα» της κοινωνίας αλλά το δικό τους οικονομικό πρόβλημα δικαιώνοντας την κυριαρχία, την εργασία, τον καταναγκασμό, τη στέριση.

ΑΣΤΑΚΟΣ

Τελικά, προσωρινά τουλάχιστον (ε-κλογές γαρ) αποφεύχθηκε η εγκατάσταση της βιομηχανίας καύσης βιομηχανικών καταλοίπων, που ήθελε η CBI ΕΛΛΑΣ ΑΕ -Προηγμένη Τεχνολογία Προστασίας Περιβάλλοντος και Παραγωγής Ενέργειας- από τον Οκτώβρη του 1988 να εγκαταστήσει στη

Ναυτιλιακή Βιομηχανική Περιοχή (ΝΑ.ΒΙ.ΠΕ.) Αστακού.

Η υπόθεση ήρθε στο φως κάνοντας γνωστή την επιλογή της ΕΟΚ να αδειάζει τα τοξικά βιομηχανικά απόβλητά της στην Ελλάδα, δίνοντας λύση σ' ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα της Βιομηχανικής Ευρώπης, που τόσα σκάνδαλα έχουν δημιουργήσει μέχρι τώρα (άδειασμα τοξικών αποβλήτων στη Νιγηρία, περιφορά φορτωμένων καραβιών στη Μεσόγειο, άδειασμα σε πολλά ορυχεία -κοινό μυστικό στην Ελλάδα, π.χ. περίπτωση κλοφέν), αλλά και μεγάλες πιθανότητες ατυχημάτων λόγω των δυσλειτουργιών σ' αυτές τις μονάδες από την υψηλή τοξικότητα των αποβλήτων (τα πρόσφατα γεγονότα εϋπανθής του Ρήνου είναι ένα τρανταχτό παράδειγμα).

Οι κάτοικοι του Αστακού και των γύρω χωριών Καραισοκάκη, Βασιλόπουλο, Νεοχώρι, με τη μαζική συμμε-

τοχή τους στην Λαϊκή Συνέλευση, αποφάσισαν και πραγματοποίησαν προειδοποιητικά καταλήψεις στους χώρους δουλειάς της ΕΤΒΑ, στην ΝΑ.ΒΙ.ΠΕ., του οδικού δικτύου της περιοχής, των δημοσίων υπηρεσιών, των τραπεζών, των οργανισμών και των σχολείων της περιοχής. Δηλώνουν έτσι έμπρακτα την απόφασή τους να δράσουν πάλι δυναμικά, όπως παλιότερα οι Νεοχωρίτες ενάντια στο Πετροχημικό. Χαρακτηριστικά λένε:

«Γνωρίζουμε πως ο χρόνος δουλεύει για την C.B.I. Αν όμως ξεκινήσει το εργοστάσιο, ο Αστακός θα αιματοκυλιστεί. Είμαστε αποφασισμένοι να αντισταθούμε».

Η τελευταία κυβερνητική απόφαση του Μάρτη του 90, να μην γίνει η βιομηχανία στον Αστακό, δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί να αναιρεθεί στο μέλλον. Ακόμα κι αν δεν γίνει στον Αστακό είναι βέβαιο ότι, η CBI ΕΛΛΑΣ Α.Ε. θα

επιλέξει άλλη περιοχή στην Ελλάδα, αφού τα βιομηχανικά κατάλοιπα είναι ένα πρόβλημα ογκούμενο, που θα πλανιέται πάνω από τα κεφάλια των ανθρώπων της βιομηχανικής ανάπτυξης και αφού τόσα εκατομμύρια έχουν ήδη αρχίσει να επενδύονται σ' αυτή τη βιομηχανική μονάδα. Προς το παρόν το σύνθημα στην Εθνική οδό καθώς στρίβουμε για τον Αστακό, απαντάει στο πρόβλημα: «Τα βιομηχανικά κατάλοιπα η αναπτυσσόμενη Ευρώπη να τα βάλει στον κόλο της».

Σημ.1. Η CBI ΕΛΛΑΣ ΑΕ έκανε τεράστια έξοδα για μελέτες και καμπάνια με πληρωμένες διαφημίσεις, δωρεές σε χωριό (όπως π.χ. στην Κατοχή έδωσε τρία εκατομμύρια) και οργανωμένα ταξίδια στην Ολλανδία με δημοσιογράφους του τύπου της Αιτωλοακαρνανίας, διάφορες προσωπικότητες, προέδρους και συμβούλους για να δούν παρόμοιο εργοστάσιο που λειτουργεί στο Αμστερνταμ.

26 ΓΕΝΑΡΗ 1990... Η πτώση των ειδώλων.

Στις 26 Γενάρη, η ελληνική κοινωνία αισθάνθηκε μεγάλη έκπληξη! Ο θεσμός της Δικαιοσύνης, με την προκλητική αθώωση του Μελίστα, αναδεικνύει καθαρά την ταξικότητά του και φτύνει κατα πρόσωπο το, άνευ σημασίας, «κοινό περί δικαίου αίσθημα».

Είναι σαφές, ότι πρόκειται για ΠΟΛΙΤΙΚΗ απόφαση. Με το μήνυμα, που εκπέμπει, υποδηλώνονται, αφενός οι προθέσεις επίταξης του δικαστικού αυταρχισμού (τα σχετικά συμπτώματα είναι πολλά, τον τελευταίο καιρό) και, αφετέρου, η βούληση του κράτους να θωρακίσει την, εύθραυστη ακόμα, συναινετική στρατηγική, με 3την ενδυνάμωση της καταστολής των ΔΙΑΤΑΡΑΚΤΙΚΩΝ κοινωνικών και πολιτικών εγχειρημάτων.

Σ'ένα τέτοιο πλαίσιο αυτό που δοκιμάζεται και αξιολογείται είναι οι ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΕΣ, σε σχέση με την αντοχή και την χειραγωγική ικανότητα των ιδεολογικών ΜΥΘΩΝ (συναίνεση) της Κυριαρχίας.

Η κοινωνική αντίδραση υπήρξε, όντως, ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΗ! Μέσα από διάφορες ιδεολογικές και πολιτικές προτάξεις και αξιολογίες, εκδηλώθηκε ένα ΣΟΒΑΡΟ ρεύμα κοινωνικής αποδοκιμασίας. Τέτοιο, που κατάδειξε το γεγονός ότι η συναίνεση είναι, ως τώρα, εντοπισμένη στο επίπεδο της κομματικοπολιτικής μεσολάβησης και που υποχρέωσε το κράτος να αρθρώσει μια ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ στάση και ρητορική. Παράλληλα, και κατά κάποιο τρόπο, σημειώθηκε μια καταρχήν όξυνση των ενδοκαθεστωτικών πολιτικών τριβών και ανταγωνισμών.

Αυτό που έλειπε (από το πραγματικό γεγονός της ΚΡΙΣΙΑΚΗΣ περίπτωσης) ήταν η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ, που θα επέμβαινε με όρους ποιοτικού πολιτικού μετασχηματισμού της, διάχυτης με ΠΑΘΗΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗΣ δε, κοινωνικής δυσφορίας, στον άξονα της ΟΞΥΝΣΗΣ των συγκρούσεων που αναδεικνύονταν.

Το «στοίχημα» της ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗΣ καταγραφής του πρωταρχικού της αντιπαλότητας Κράτους - Κοινωνίας (σ'ένα επίπεδο αποσταθεροποίησης των τεχνητών ισορροπιών της συναινετικής διαχείρισης, και όχι, βέβαια, με κάποιο εργαστηριακό «πρόγραμμα» τέλεσης του επαναστατικού «οράματος...») ήταν άμεσα ανοιχτό! Σ'αυτό ακριβώς το σημείο και μ'ένα σχετικό φαίνεσθαι πρόθεσης, «μπήκε στο παιχνίδι» η αυθόρμητη σύγκρουση με τα καθάρματα της εγχώριας Σεκιοριτάτε και η κατάληψη του ΕΜΠ, το βράδυ της Παρασκευής.

Πάντως, είναι καιρός να «προτείνομε» μια θετική ΕΠΑΝΕΚΤΙΜΗΣΗ

των ιδεολογικών στερεοτύπων, που η άκριτη ανακύκλωσή τους -τείνει να παγιώσει ορισμένους ανούσιους «ρόλους» και να αποξηράνει την πολιτική φαντασία των κοινωνικών αγωνιστών, και βασικά των αναρχικών. Ωρες - ωρες, υπάρχει η αίσθηση ότι τελούμε εν αναμονή (ή μήπως προσδοκία;...) κάποιων «προκλήσεων», από την πλευρά των αφεντικών για να επαναβεβαιώσουμε (στους εαυτούς μας, άραγε;...) το αναντικατάστατο των οδοφραγμάτων. Κάτι τέτοιο εμπεδώνει την ιδεολογία και την ψυχολογία του ΟΥΡΑΓΟΥ και δεν προσδιορίζει καμία θετικότητα στο ζήτημα των κοινωνικών-πολιτικών επεμβάσεων. Όταν, μάλιστα, αυτός ο ΑΠΑΝΤΗΤΙΚΟΣ παρορμητισμός δεν ξεπερνά την μυωπία κάποιων «αντί-μπατοικών ανακλαστικών»: τότε, το μεν πολιτικό υποκειμένο αυτοπεριορίζεται στο θέαμα ενός περιστασιακού «κινήματος διαμαρτυρίας», το δε κράτος διευκολύνεται στον προσδιορισμό πλασματικών «αιχμών σύγκρουσης». Ως τότε, λοιπόν οι αναρχικοί θα γίνονται εθελοντικά οι κομπάρσοι αστυνομικοδικαστικών σήριαλς του κράτους; Το πρόβλημα δεν είναι να «κλέψεις» την παράσταση, αλλά να την ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕΙΣ μαζί με τους ποικίλους δημιουργούς της.

Η κατάληψη της 26ης Γενάρη, ήταν αποτέλεσμα της μαχητικότητας του αναρχικού «αυθόρμητου». Εκφρασε και ανάδειξε, στα πρώτα στάδια της πραγματοποίησής της, μια ισχυρή βούληση για θετική-συγκρουσιακή διαφοροποίηση από τα πρότυπα και τις αξίες της κοινωνικής αδράνειας και του πολιτικού εφησυχασμού. Αν φάνηκε να σχηματίζεται άτυπα ένας συγκεκριμένος πολιτικός λόγος, αυτός θα μπορούσε να προσδιοριστεί στο επίπεδο των εννοιωμάτων της ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΗΣ ΑΥΤΕΝΕΡΓΕΙΑΣ. Η δυναμική μιας τέτοιας αντίληψης, συνεχόμενη από την αξιωματική ρυθμιστικότητα της ΑΥΤΟΝΟΜΙΑΣ, αποκλείει την ρεφορμιστική αυτοκατανάλωση, την «κοινωνιστική» προσαρμοστικότητα και την θεσοκεντρική πολιτικότητα.

Ο «ρόλος» ενός πολιτικού ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΥ, στο μέτρο που αυτοπροσδιορίζεται σε σχέση με τα επαναστατικά προτάγματα, είναι η διαρκής ανάδειξη της ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΟΤΗΤΑΣ. Αυτό, από αναρχική άποψη, σημαίνει, την συνειδητή άρνηση κάθε πολιτικάντικου-διαχειριστικού ΤΑΧΤΙΚΙΣΜΟΥ και την τέλεση συγκεκριμένων δράσεων ΑΜΕΣΗΣ ΡΗΣΗΣ, στη βάση μιας αντισυμβατικής φιλοσοφίας των «αυτόνομων αντιθεσμικών αναφλέξεων». Για τους αναρχικούς δεν αποτελεί μέλημα η «σύνδεση με κοι-

νωνικούς χώρους» (μια μαρξίζουσα συλλογιστική, που, ανάγοντας το «κοινωνικό ζήτημα» -ρητά ή ανομολόγητα- στον Καπιταλιστικό Τρόπο Παραγωγής, ανοίγει τον δρόμο για τον αριστερό κρετινισμό του «εργατισμού», του «φοιτητισμού», του «αγροτισμού», κλπ) ούτε συνιστά αριγιο δέσμευση το φετίχ των «αντικειμενικών συνθηκών» (λες και, οι δράντες άνθρωποι, δεν αποτελούν αντικειμενική συνθήκη, σ'ένα δοσμένο «κοινωνικό περιβάλλον».

Η άμεση δράση, ενάντια στην ποικιλόμορφη βία του Κράτους και στη ριζική αυθαιρεσία της Εξουσία-στικής συνθήκης, δεν έχει κανένα θετικό νόημα εφόσον δεν υπερβαίνει την ορατή μερικότητα (εν προκειμένω, το «θεσμικό αυτόνοτο» της δικαστικής επιβράβευσης ενός κρατικού μισθοφόρου). Το ζητούμενο, σε τέτοιες περιπτώσεις, είναι ο έμπρακτος προσδιορισμός της ριζικής ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΚΟΤΗΤΑΣ, υπό την έννοια της εμφαντικής όσο και μεθοδικής ΕΝΑΝΤΙΩΣΗΣ στα θεσμικά - πολιτικά - ηθικά προτάγματα του «κόσμου» της Κρατικής κυριαρχίας.

Αν δεν ισχύουν αυτά, η εξεγερτικότητα αποδεικνύεται καθαρή ΦΕΝΑΚΗ και το όλο... «επεισόδιο» παίρνει τις διαστάσεις περιστασιακής ενόχλησης. Κάτι τέτοιο καθόρισε και τη «μοίρα» της Κατάληψης. Στα πρώτα συλλογικά κείμενα, αποτυπώθηκε η βούληση για την άρθρωση ενός συνολικού λόγου γενικευμένης κοινωνικής αναταραχής. Η, όντως άγρια, μάχη με τα ΜΑΤ, φάνηκε να υπερβαίνεται (ως συμβατική καταγραφή μιας αντικρατικής «λύσσης...») και να μετασχηματίζεται σε ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ. Μόνο οι απόντες αγνοούν, ότι, εκείνες τις στιγμές, ο Μελίστας αποκαθίστατο στο επίπεδο της άμεσης πολιτικής αφορμής και ο λόγος αφορούσε κάποιες νύχτες πιο ουσιαστικές από εκείνες «του Μιχάλη». Αυτό που δεν εκτιμήθηκε στις πραγματικές του διαστάσεις, ήταν η ανικανότητα των αναρχικών να ξεκόψουν, επιτέλους, με την «ουρά της πορείας» να αποκαταστήσουν μια διάρκεια για τη σύγκρουση - προσδιορίζοντας, πρακτικά, νέες ποιότητες που θα ξεπερνούν το ΣΥΝΤΕΧΝΙΑΚΟ έθιμο του «πετροπόλεμου». Και τούτο συνέβη, βασικά, γιατί οι αναρχικοί είναι μια μικρή μειοψηφία μέσα στην παρδαλή χαοτικότητα του ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟΥ πλήθους! Μια μειοψηφία, που αδυνατεί να αναδείξει την ιστορική της επωνυμία και καταλήγει να υφίσταται ως νεφελώδης ιδεολογική ομπρέλλα πολλών και διάφορων «αυθορητισμών» και πολιτικαντισμών. Στο υπαρκτό πλαίσιο μιας γενικής ΚΡΙΣΗΣ των ιδεών της κοινωνικής σύγκρουσης (από τις ριζοσπαστικά αντι-κα-

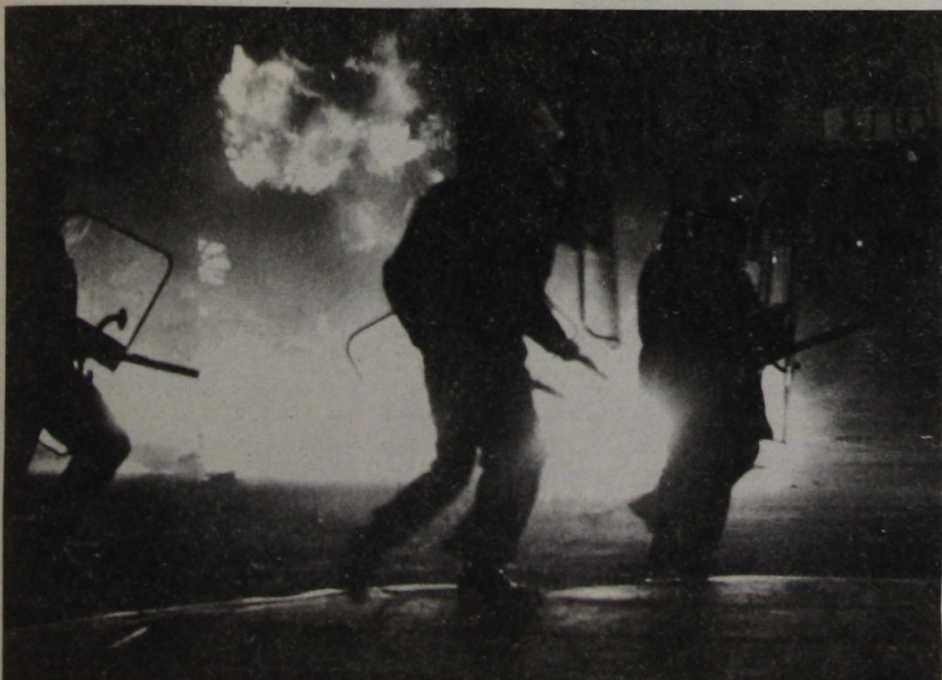
πιταλιστικές μέχρι τις ριζικά ανατρεπτικές) οι αναρχικοί αδυνατούν να ακεραιώσουν το πολιτικό Είναι τους και μετεξελίσσονται σε πλατεία συντεχνιοποιημένη ΣΕΧΤΑ, η οποία συντηρεί την φανακισμένη της διαφορετικότητα διαμέσου της αλλοτριωτικής αναγωγής της (με όρους ελευθεριακής κοινωνικότητας) στις κλασσικές αυταπάτες των ιδεολογημάτων της «κοινωνικής αμφισβήτησης». Σ'αυτή τη βάση, η μετάβαση από τον ανεπαρκή «πετροπόλεμο» στην ανεπερκέστερη και παραπλανητική «διεύρυνση κοινωνικών ταξικών υποκειμένων», είναι ευεξήγητη...

Όταν μια ολόκληρη κοινωνία σωμαίνει ιδιωτεύουσα (θεώμενη οκνηρά τα δρώμενα επί του διαχωρισμένου Πολιτικού) και δεν αντιδρά στην οργανωμένη αλλοτρίωσή της: είναι, σίγουρα, χαρούμενη έκπληξη(!) η δημιουργία ενός συμβάντος, που συμπυκνώνει ένα πνεύμα αντίστασης στα περιεχόμενα της κυρίαρχης μιζέριας και εκδηλώνει την επιθυμία για αναζωπύρωση των κοινωνικών συγκρούσεων. Όταν, μάλιστα, οι συσπειρώσεις, που εμφανίζονται, είναι ευρείες και διαρκείς, τότε δεν μπορεί κανείς παρά να μιλήσει για τήν ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΤΑ αυτού του συμβάντος.

Ωστόσο, εμβαθύνοντας στην ουσία των πραγμάτων, θα παρατηρήσουμε, ότι η συμβολή στην όξυνση των κοινωνικών ευαισθησιών, είναι μόνο μια από τις στοχεύσεις (και, σίγουρα, όχι η πιο σοβαρή...) και η «επιτυχία» εδώ είναι και σχετική, και ρευστή, και αμφιλεγόμενη.

Η Κατάληψη, βραχυκυκλώθηκε στο σημείο ακριβώς όπου φαινόταν να αναγνωρίζεται η «υπεροχή» της. Και στο σημείο αυτό ήταν η κοινωνική προβολή της! Με άλλα λόγια: η καθήλωση στο επίπεδο του «κοινωνικού γεγονότος», αφαιρέσε κάθε πολιτικό προσδιορισμό, παρόπλισε την πρωτοβουλία και έγινε το «υλικό» υπόβαθρο για την επικυριαρχία των (εξαρχής ανεπαρκών και ηττημένων) ιδεολογιών. Θα επιμείνουμε εδώ, γιατί η «κριτική» τότε μόνο έχει αξία, όταν ξεφεύγει από την φορμαλιστική περιπτωσιολογία και την εμπάθεια της πολεμικής και (όταν) αποπειράται να προσδιορίσει τις εσωτερικές συνάψεις των γενικών όρων.

Αυτό που κυριάρχησε, στις 17 ημέρες της Κατάληψης (και, κυρίως, από την τρίτη ημέρα και μετά) ήταν μια «φοβική» ψυχολογία κοινωνικής ΗΜΙΑΝΥΠΑΚΟΗΣ! Η «γενική θέληση» (που, σαν πολιτική κατηγορία, παραπέμπει στις πρωτο-αστικές προβληματικές για το «Κοινωνικό Συμβόλαιο») του κατελιγμένου Πολυτεχνείου, αποκρουστάλλωσε έναν

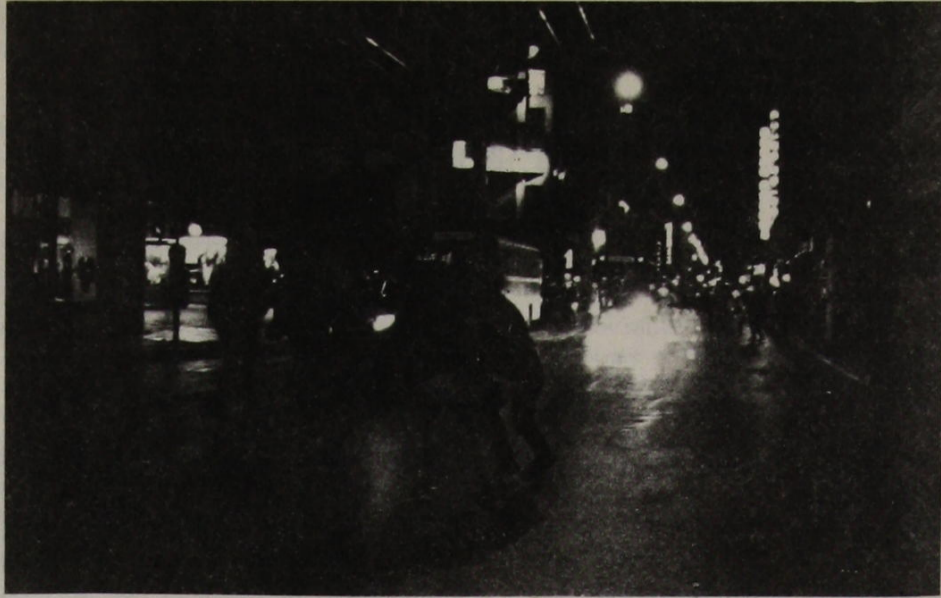

από σελ. 7

ΣΥΝΑΙΝΕΤΙΚΟ προανατολισμό, θεμελιωμένο στο ρεφορμιστικό πρόταγμα της «μη σύγκρουσης». Η «αναγκαιότητα» που αναγνώρισε η Κατάληψη στον εαυτό της, ήταν η συγκομιδή της «κοινωνικής συμπάθειας», κάτι που εξώθησε το λόγο της Κατάληψης μέχρι την ιδεολογική αναπαράγωγή - οικειοποίηση της μικροαστικής αφοριστικής «βιτριολογίας». Η εκλογικευμένη εσωστρέφεια (που η μιζέρια της δεν αίρεται από το γεγονός, ότι κάποιες στιγμές εκδηλώθηκαν ποιοτικότεροι πολιτικοί προβληματισμοί) δρομολόγησε μια κουλτούρα «ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΟΥ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΣΜΟΥ». Το ζήτημα, που έμπαινε, δεν αφορούσε την αποδέσμευση μιας εξεγερτικής δυναμικής, αλλά την επεξεργασία κάποιων σχέσεων με την κοινωνία. Είναι αυτή η «λογική», που φανερώνει την ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ των ιδεών της κοινωνικής επανάστασης, στην εποχή μας. Η αίσθηση της περιθωριακότητας, ενισχύει τις τάσεις για «κοινωνική επανάκαμψη»: πολυάριθμα και (γιατί όχι;) αξιόλογα κομμάτια του κοινωνικού κινήματος, τείνουν να αφομοιωθούν από τα ιδεολογικά προτάγματα του ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΣΜΟΥ και να αποδομηθούν (ως επαναστατικά υποκείμενα) μέσα από την προσαρμοστική τους ανταπόκριση στα κοινωνικά στερεότυπα. Ο νεοφανής ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΣ (με τη μορφή των ιδεών και πρακτικών της «κοινωνικής αντιπολίτευσης»), είναι το πολιτικο-ιδεολογικό μόρφωμα των ΦΕΝΑΚΙΣΜΕΝΩΝ κοινωνικών «αντιστάσεων» της εποχής του «συναινετικού» Κρατισμού.

Η Κατάληψη «ζήτησε» από την κοινωνία να της αναγνωρίσει μια «φερέγγυα» πρόθεση εναλλακτικού πολιτικού λόγου και να την αποδεχτεί σαν προωθημένο «διεκπεραιωτή» των κοινωνικών-ανθρώπινων ευαισθησιών. Αυτό ακριβώς υποσημαίνεται, τόσο με τη σχολαστική αποφυγή κάθε πρόκλησης (έτσι, τείνει, να οριστεί η επιθετική αντικρατική αυτενέργεια) όσο και με την εγωιστική ιδιότητα του «πόλου συσπείρωσης». Μέσα εδώ, αναγνωρίζουμε τη διάσταση της ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ! Οι όροι, με τους οποίους τέθηκε η «απάντηση» στην κρατική επίθεση, ήταν συνταγμένοι στο επίπεδο της ΔΙΑΧΕΙΡΗΣΗΣ -ΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗΣ -ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ. Με άλλα λόγια, τα θεμελιώδη περιεχόμενα της κοινωνικής σύγκρουσης ΑΠΕΜΠΟΛΗΘΗΚΑΝ (στο επίπεδο του πολιτικού λόγου), και αναδύθηκαν οι οριοθετήσεις που αντανακλούν την ΗΓΕΜΟΝΙΚΗ ΠΡΟΒΟΛΗ διαχωρισμένων υποκειμενικών βουλήσεων!

Όμως, τα πράγματα στις μέρες μας δεν είναι τόσο απλά!

Ο κόσμος που (πιστεύαμε ότι) γνωρίζαμε, ΔΕΝ υπάρχει πια... Οι «νόμοι» που διακανόνιζαν τις απάτες των «μαζών», σαπίζουν στις χωματερές της αμείλικτης πραγματικότητας και οι «σταθερές» που εξασφάλιζαν ψευδή «επιχειρήματα» στις πιο απόλυτες χονδροκοπιές, επιστρέφουν ντροπιασμένες στο τίποτα... Χωρίς υπερβολή, ζούμε στην εποχή της πτώσης των ΕΙΔΩΛΩΝ.

Καταρρέουν, με πάταγο, όλα τα «αυθαίρετα κτίσματα» της καθαρής διανοητικότητας, όλες οι στομφώδεις απόπειρες να υπαχθεί, η ποικιλία των κοινωνικών κι ανθρώπινων νοημάτων, στα προκρούστεια κριτήρια των διαχωρισμένων θεωρητικών σχηματισμών. Η κρίση-σήψη του μαρξισμού, είναι η ανώτατη εκδήλωση αυτής της εξέλιξης. Τα ιδεολογικά ΦΕΤΙΧ, στο επίπεδο των «αναλύσεων» των κοινωνικών ανταγωνισμών, αποδείχτηκε ότι: είτε συνιστούν ανασυνθέσεις κι αναπροσδιορισμούς του λόγου της Κυριαρχίας, είτε αποτελούν το πλαίσιο αγωγής της κάθε Σεκουριτάτε!

Ο προσδιορισμός στο επίπεδο της Ιδεολογίας, έκανε την Κατάληψη να απαρνηθεί την ΑΥΘΕΝΤΙΚΟΤΗΤΑ της «καθαρής» σύγκρουσης - η οποία, δεν κατακερματίζει τη συνοχή της εξεγερτικής δυναμικής και δεν υποτάσσει την κοινωνία στην αλλοτριωμένη της αυτοσυνείδηση. Ο εκφυλισμός μιας πολιτικής πρωτοβουλίας (δηλ. ενός λόγου που συνιστά καθαυτός κοινωνική κίνηση κι ενέργεια) σε διαμεσολαβημένο «κοινωνικό εγχείρημα» έφερε στη δημοσιότητα της (κρατικοποιημένης) σκέψης τα ξωτικά των ιδεολογικών παραμυθιών! Εργάτες, εργαζόμενοι, άνεργοι, φοιτητές, μαθητές κλπ., άλλοτε ρητά κι άλλοτε υπό τη συγκεντρωτική κατηγορία των «κοινωνικών ταξικών υποκειμένων» έγιναν ο φαντασιωστικός «δήμος» αυτής της τραγελαφικής «άμεσης δημοκρατίας» των λογοκό-

πων του εκμοντερνιζόμενου γραφειοκρατισμού! Η αυτοεκτόπιση στις άγονες γραμμές των ιδεολογικών προσδιορισμών, αφαίρεσε από την Κατάληψη (και ειδικά από τους αναρχικούς) το στοιχείο της ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΤΗΤΑΣ. Το Κράτος, διέκρινε εδώ μια κομφορμιστική πολυλογία χωρίς ουσία και αντίκρουμα, που, μπορεί να διατάρασε την κοινή ησυχία αλλά, στη βάση του φανατισμένου της σπικτικής της, δεν απειλούσε καμιά από τις «κανονικότητες» της καθεστωτικής Τάξης. Και η κοινωνία, αναγνώρισε εδώ, έναν ακόμη λόγο ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΗΣ των καταμερισμών και των αξιωμάτων, όπου συντελείται μια ειδική θέσμιση της υποταγής της.

Το πρόβλημα δεν είναι αν «έσπασες» (βιτρίνες, τράπεζες, κλπ.) και γιατί «έσπασες». Το πρόβλημα είναι αν μπορείς να συγκροτήσεις μια επικίνδυνη «ΕΝΟΧΗ» (δηλ. μια συνειδητή και υπεύθυνη ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΗ δραστηριότητα), σ'έναν κόσμο όπου η «αθωότητα» είναι συνώνυμο της Προσαρμογής και έκφραση της ΠΡΟΣΕΤΑΙΡΙΣΜΕΝΗΣ ένστασης. Το πρόβλημα είναι, αν μπορείς να είσαι

ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΣ κι όχι απλά (και καλοπροαίρετα!...) ΑΝΤΙΘΕΤΙΚΟΣ, με το Κράτος και τη γενικευμένη δολοφονικότητα της λειτουργίας του.

Απέναντι στο κατελιγμένο Πολυτεχνείο (που παρέμβαλλε, ή επιθυμούσε να παρεμβάλλει, κάμποσα «σπαστικά» φάλτσάκια στις υπνωτικές μελωδίες των «συναινετικών» χορωδιών!...), όσο κυλούσε ο χρόνος με την εξεγερτική «πρόκληση» να αυτοενοουχίζεται κι αυτοαποκηρύσσεται με τα πιο κακόφημα ιδεολογικά προτάγματα να παρελαύνουν στο κενό, συνάχτηκαν οι, ασυνείδητα προσκεκλημένοι, «αντιπρόσωποι» (η υποκατάσταση-μεσολάβηση γαρ!...) των ...θρυλικών όσο και ΜΥΘΙΚΩΝ «κοινωνικών -ταξικών υποκειμένων». Οι ΔΑΠίτες και οι ΠΑΣΠίτες, για να απομονώσουν τις «εξωφοιτητικές» μειοψηφίες. Οι «γονείς και κηδεμόνες», για να σώσουν τα ...βλαστάρια τους από την πρέζα και το σκουλαρίκι! Οι καθιερωμένοι αλήτες της ΓΣΕΕ, για να υποκαταστήσουν τα ΜΑΤ, απειλώντας ξετσιπίτωση εννομάτι του «ταξικού υποκειμένου»-εργατική τάξη! Η συνομοταξία των «πολιτών» για να επαναπροσδιορίσει τη ψυχολογία της ευταξίας και την ηθική της δημόσιας κι ιδιωτικής ιδιοκτησίας προτάσσοντας τη φρόνηση(...) του «εντάξει ρε παιδιά, αρκετά ως εδώ». Η ιδεολογική ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ στις συνολικές θεσμίσεις της Κυριαρχίας, δικαιώνει τη γνωστή παροιμία-«όποιος ασχολείται με τα πίστουρα τον τρώνε οι κότρες»!

Απόμειναν, οι παραδοσιακές κραυγές των ηλιθίων, για «κλεμμένα κομπιούτερ» ανυπόστατες κριτικές των θεωρητικών της πολιτικής διαμεσολάβησης η ευτελής χουλιγκανολογία των κατακίτρινων πρωτοσέλιδων. Απόμεινε, όμως και η συνείδηση της ανάγκης να προσδιοριστούν συγκεκριμένες ρήξεις με το ρεφορμισμό και την κοινωνικότητα, με το συντεχνιασμό και την ιδεολογικότητα.

Περιοδικό αντεξουσιαστικού και ελευθεριακού λόγου. Κυκλοφορεί στα κεντρικά βιβλιοπωλεία και περίπτερα.

Γιά επικοινωνία και συνεργασία Τ.Θ. 3646 10210 Αθήνα.

ΧΩΡΟΣ και ΧΡΟΝΟΣ

της επιθυμίας και της
ανάγκης • της φαντασίας και
της πραγματικότητας

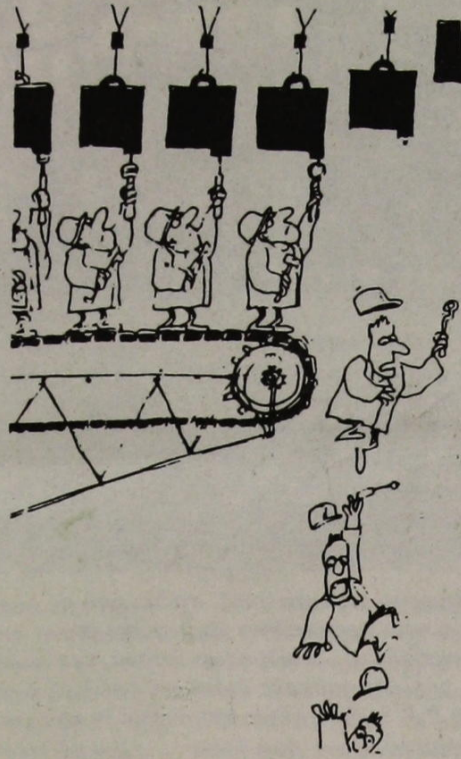
Όσοι φίλοι της Ένωσης Αναρχικών θέλουν να ενισχύσουν την προσπάθεια της μπορούν να στείλουν κείμενα, γράμματα, ειδήσεις ή οποιοδήποτε υλικό κρίνουν απαραίτητο στις πιο κάτω διευθύνσεις:

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΘΗΝΑΣ και εφημερίδα ΑΝΑΡΧΙΑ
Τ.Θ 26050, ΑΘΗΝΑ 10022
ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣΣΟΝΙΚΗΣ και εφημερίδα ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ
Στάσης 41 Θεσ/νικη και
Τ.Θ. 11251, 54110 ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ
ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΓΡΙΝΙΟΥ 1.Στάιου 52 και
Τ.Θ 93 ΑΓΡΙΝΙΟ 30100
Επίσης στις πιο πάνω διευθύνσεις υπάρχουν προηγούμενα φύλλα, των εφημερίδων «ΑΝΑΡΧΙΑ» και «ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ» και εκεί μπορείτε να απευθυνθείτε για συνδρομές και οικονομική ενίσχυση.

Στο δωμάτιο της παραγωγής

Κάθε χρόνο πάνω από 250 εργάτες σκοτώνονται και περισσότεροι από 45.000 σακατεύονται στη «μάχη για την παραγωγή, την ανάπτυξη και το κέρδος».

Τα αιματηρά αυτά καθημερινά επεισόδια, θάλεγε κανείς ότι θα οδηγούσαν τους εργαζόμενους, αυτούς δηλαδή που υπόκεινται στους εργασιακούς κινδύνους στο να αρνηθούν το σύστημα της μισθωτής εργασίας, που τους δημιουργεί. Κάθε άλλο! Αυτά τα «ατυχήματα» γίνονται μάλλον οι αφορμές για την προβολή και διεκδίκηση χρόνιων συνδικαλιστικών απαιτήσεων. (μεγαλύτεροι μισθοί-επιδόματα διαφόρων ειδών και στην καλύτερη περίπτωση βελτίωση των εργασιακών συνθηκών). «Αξιοί» συνδικαλιστές πρωτοστατούν σ' αυτές τις απαιτήσεις εμφορούμενοι από την ιδεολογία της «καθαγιασμένης εργασίας» (τιμημένη εργατιά-οικοδόμοι παληκάκια) και απολογητές της βιομηχανικής παραγωγικής διαδικασίας (ίσχια με το ποια ιδεολογία εργατίστικη ασπάζονται) πατώντας στην κυριολεξία πάνω στα άψυχα ή πληγωμένα κορμιά των «συναδέλφων». Ακολουθούνται, βέβαια, από το σύνολο σχεδόν των εργατικών μαζών των βυθισμένων στην αδράνεια και τη μοιρολατρική αποχαύνωση που αποδεχόμενοι τις εργατίστικες ιδεοληψίες των αφεντικών - εκμεταλλευτών τους και των εργατοπατέρων καθοδηγητών (αν δεν δουλεύεις δεν τρως κλπ.) οδηγούνται με την «θέλησή» τους σαν πρόβατα στο βωμό της καπιταλιστικής παραγωγικής διαδικασίας διεκδικώντας «καλύτερους όρους και συνθήκες σφαγής». Λέξη δεν αρθρώνουν για την γενεσιουργό αιτία των αιματηρών γε-

γονότων στους χώρους δουλειάς, ούτε ανακαλύπτουν στα πρόσωπα των αφεντικών τους τους δολοφόνους των συναδέλφων τους, αφού σ' αυτούς ουσιαστικά καταλήγουν τα κέρδη από τον κόπο και το αίμα των παρακατιανών υπηκόων. Αλλωστε, τα αφεντικά συνηθως είναι μακριά από τον τόπο του εγκλήματος.

Και αφού αυτή είναι η πραγματικότητα μεταξύ των άμεσα ενδιαφερομένων πως θα μπορούσε να είναι διαφορετική η στάση αυτών, που αποτελούν

το εξουσιαστικό συνάφι (κυβερνητικών παραγόντων, αστυνομών, δικαστών, τύπου) και πούχουν κάθε συμφέρον για τη διατήρηση αυτού του συστήματος;

Στους κύκλους τους ο βίαιος θάνατος έχει άλλη βαρύτητα, ανάλογα με το ποιος είναι το θύμα, σε ποια κοινωνική τάξη ανήκει ή τι ρόλο διαδραματίζει στην εξουσιαστική πυραμίδα. Αλλωστε, στην κοινωνία της γενικευμένης ανισότητας, θα μπορούσε να υπάρχει μια κατ'εξαιρέση αντιμετώπιση του θανάτου; Και για να μιλήσουμε με γεγονότα:

Τους βίαιους θανάτους των Μπακογιάννη-Μαράτου ακολούθησαν πρωτοσέλιδα, στρογγυλά τραπέζια, ραδιοτηλεοπτικές διεξοδικές αναλύσεις, δραστηριοποίηση αστυνομικών και δικαστικών αρχών, νομοθετικές προτάσεις κλπ. κλπ. Όλοι οι μηχανισμοί ενεργοποιήθηκαν για την ανακάλυψη και εξόντωση των «δολοφόνων τρομοκρατών». Εγινε μήπως το ίδιο για την περίπτωση των τεσσάρων βιαιων θανάτων και τον παρολίγο θάνατο εννιά ακόμα εργατών μόνο μέσα στο Φλεβάρη και τον Μάρτη, στα ναυπηγεία της Ελευσίνας και του Σκαρμαγκιά;

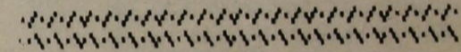
Στις περιπτώσεις αυτές των θανατηφόρων εργατικών «ατυχημάτων» -δολοφονιών γίνονται οι τυπικές διοικητικές διαδικασίες που καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι τα ίδια τα θύματα (αυτοκτονώντας ίσως;) ή οι συναδέλφοί τους είναι υπεύθυνοι. Κι έπειτα σιωπή.

Αλλά κι όταν τους απασχολούν περισσότερο του συνηθισμένου ακόμα και πρωτοσέλιδα μπορεί να γίνουν γιατί συνεπάγονται υλικές ζημιές, α-

ποζημιώσεις, περιθάλψεις, καθυστέρηση της παραγωγής αύξηση δηλ. του παραγωγικού κόστους.

Ετσι λοιπόν, γίνεται φανερό ότι το σταμάτημα αυτής της απάνθρωπης αιματοχυσίας δε μπορεί να πραγματοποιηθεί παρά μόνο από τους ίδιους τους υφιστάμενους την βαρβαρότητα της παραγωγικής διαδικασίας, που αρνούμενοι το ρόλο του θυσιαζόμενου για τα συμφέροντα των αφεντικών τους, θα ανατρέψουν τη συγκεκριμένη δόμηση και ιδεολογία της κοινωνίας τους.

Αυτά τα λίγα είναι γραμμένα με αφορμή τις πρόσφατες ανθρωποθυσίες των τεσσάρων εργατών της ευμηρούσης ναυπηγικής βιομηχανίας, όπου από καιρού εις καιρόν ανανεώνεται ο φόρος αίματος στο σύστημα της μισθωτής εργασίας, υπενθυμίζοντας κατά τον πιο μακάβριο τρόπο ότι η αρχή αυτού εδώ του εκμεταλλευτικού-καταπεστικού συστήματος είναι «ο θάνατός σου, η ζωή μου». Για μια ακόμα φορά τονίζουμε ότι ο άνθρωπος δεν είναι εργαλείο, που καταστρέφεται ή φθείρεται κατά την χρήση του στην παραγωγική μηχανή. Γιατί σκοπός της ζωής του δεν είναι μια θέση στην αιμοδόρα και ψυχοφθόρα παραγωγική διαδικασία, αλλά η ίδια η ΖΩΗ και οι απολαύσεις, που αυτή συνεπάγεται και για την οποία όλες οι άλλες διαδικασίες δεν μπορεί να είναι παρά τα μέσα για την ολοκλήρωσή της και σε καμία περίπτωση δε μπορεί να αναρριθεί από ξένους προς αυτήν σκοπούς, (όπως είναι εν προκειμένω η παραγωγικότητα, η ανάπτυξη, το κέρδος).

Μας στάλθηκε για δημοσίευση το κείμενο του αναρχικού Νίκου Μαζιώτη, αρνητή στρατεύσης, όπου εξηγεί τους λόγους της άρνησής του.

Προς το στρατολογικό γραφείο Εδεσσας

«Εγώ ο Νίκος Μαζιώτης έχοντας πλήρη συνείδηση των πράξεών μου δηλώνω κατηγορηματικά ότι αρνούμαι να υπηρετήσω στις ένοπλες δυνάμεις γιατί είμαι αναρχικός. Η άρνησή μου κατάταξης στις ένοπλες δυνάμεις δεν είναι άρνηση υπηρεσίας στην πατρίδα. Είναι άρνηση υπηρεσίας του κράτους. Θεωρώ ότι το κράτος είναι ένας εγκληματικός μηχανισμός καταπάτησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, της ισοτιμίας και της ελευθερίας, όργανο στα χέρια της αστικής τάξης που καταδυναστεύει οικονομικά και εξθλιώνει ηθικά την εργατική τάξη.

Ο στρατός όργανο του κράτους, δεν έχει σκοπό να υπερασπίσει τις εργατικές μάζες από ξένους εισβολείς αλλά να υπερασπίσει τα συμφέροντα της ντόπιας αστικής τάξης όταν απειλούνται από ξένα αστικά ιμπεριαλιστικά συμφέροντα ή στις περισσότερες περιπτώσεις, όταν μέσα στην ίδια την πατρίδα η εργατική τάξη απειλεί να βελτιώσει τις συνθήκες ζωής της ή να κατακτήσει τα μέσα παραγωγής που τα κατέχει εντελώς άδικα και ληστρικά η αστική τάξη. Αρνούμαι να υπηρετήσω το στρατό γιατί ο στρατός είναι οι ένοπλες δυνάμεις περιφρούρησης των συμφερόντων της αστικής τάξης. Και ποια είναι τα συμφέροντα αυτά; Είναι τα συμφέροντα της τεμπελιάς, της απληστίας και της καλοπέρασης μιας μειοψηφίας ιδιοκτητών αστών που ζούνε από την εργασία εκατομμυρίων εργατών.

Πιστεύοντας σε μια αναρχική, ακρατική, αταξική κοινωνία όπου τα μέσα παραγωγής θα ανήκουν στους εργαζόμενους, όπου ο άνθρωπος θα δουλεύει μόνο για να ικανοποιήσει τις υλικές του ανάγκες, όπου θα επικρατεί αλληλεγγύη και ίση μεταχείριση στον κοινό αγώνα επιβίωσης, όπου ο

άνθρωπος δεν θα πλουτίζει και καταναλώνει εις βάρος των άλλων συνανθρώπων του, η υπηρεσία στις ένοπλες δυνάμεις της αστικής τάξης σημαίνει υπηρεσία της σκλαβιάς, του εξαναγκασμού, της δουλοπρέπειας, της καταπάτησης της ανθρωπίνης ελευθερίας και αξιοπρέπειας.

Η ύπαρξη κράτους όχι μόνο του ελληνικού αλλά και των άλλων κρατών σημαίνει υποδούλωση της ελληνικής και παγκόσμιας εργατικής τάξης στην ελληνική και παγκόσμια αστική τάξη αντίστοιχα. Η ύπαρξη κρατών και συνόρων είναι απαράδεκτη για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Σημαίνει ρατσισμό και σωβινισμό όπου διαχωρίζονται οι εργατικές τάξεις, για να υποδουλώνονται ευκολότερα, ανάλογα με τη φυλή που ανήκουν, το χρώμα του δέρματός τους, την ηλικία και το φύλο.

Πιστεύω στην ένωση όλης της παγκόσμιας εργατικής τάξης. Είμαι διεθνοιστής και αποδοκιμάζω τις εθνικιστικές ιδέες. Αγαπώ τον τόπο που γεννήθηκα, που μεγάλωσα, που δουλεύω και κοπιάζω, αλλά μισώ το κράτος που εκμεταλλεύεται για λογαριασμό της αστικής τάξης τον ιδρώτα μου καθώς και το μόχθο των υπόλοιπων εργατικών μαζών. Το κράτος είναι δυνάστης της πατρίδας μου αλλά και κάθε πατρίδας. Η καταπίεση της εργατικής τάξης από το κράτος γίνεται με τη βοήθεια του στρατού, της αστυνομίας, της δικαστικής εξουσίας και από τον ελεγχόμενο από τους αστούς δημοσιογραφικό τύπο. Συνειδητός προλετάριος, δουλεύοντας από μικρός εργάτης, θεωρώ τους αστούς, το κράτος, τους επαγγελματίες πολιτικούς και στρατιωτικούς, δικαστές και μπάτσους θανάσιμους εχθρούς. Οι προλετάριοι κάθε πατρίδας δεν έχουν αντικρουόμενα συμφέροντα. Θεωρώ αδελφία

μου όλους τους εργάτες του κόσμου ανεξαρτήτως φυλής και ράτσας και θεωρώ εχθρό κάθε καπιταλιστή όποια πατρίδα κι αν έχει.

Αρνούμαι να υπηρετήσω οποιονδήποτε αστικό στρατό όποια σημαία κι αν έχει. Οποιοσδήποτε αστικός στρατός είναι ένα φυτώριο πολέμου. Και ο πόλεμος είναι η διάνοιξη καινούριων αγορών και επενδύσεων για τους αστούς οποιουδήποτε κράτους όπου σφαγιάζονται οι εργάτες για τα συμφέροντα των αφεντάδων τους. Ο εχθρός μου βρίσκεται μέσα στην ίδια την πατρίδα. Είναι ο αστός, ο ιδιοκτήτης των μέσων παραγωγής και όλα τα όργανά του οι πληρωμένοι δολοφόνοι: πολιτικοί, στρατιωτικοί, δικαστές, μπάτσοι. Και ο ξένος εργάτης στη δική του πατρίδα έχει τους ίδιους αντίστοιχους εχθρούς. Το μόνο που διαφέρει είναι η φυλή των τυρράνων. Οι καπιταλιστές δεν διαφέρουν μεταξύ τους σ' όποια φυλή και αν ανήκουν.

Δεν πολεμάω στις τάξεις του αστικού στρατού για την υποτιθέμενη ελευθερία της πατρίδας μου γιατί δεν είμαι ελεύθερος ούτε εγώ ούτε η πατρίδα μου. Η πατρίδα μου είναι υποδουλωμένη τόσο στους ντόπιους όσο και στους ξένους και ισχυρότερους καπιταλιστές. Αρνούμαι να υπηρετήσω στις ένοπλες δυνάμεις γιατί είναι ένα σχολείο εξουσίας, αυταρχισμού και υποδούλωσης. Εκεί η ιεραρχία και ο διαχωρισμός σε ανώτερους και κατώτερους καταπατά και συντρίβει την αλληλεγγύη και τη συναδέλφωση των ανθρώπων. Διαπαιδαγωγεί τη δουλοπρέπεια, την εξευτελιστική υπακοή, το φόβο της εξουσίας, την αποβλάκωση και τη ρουφιανιά. Ο στρατός οποιουδήποτε κράτους διδάσκει την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ο στρατός διαπαιδαγωγεί τους εργάτες έτσι ώστε να γίνουν τυφλά και υπάκουα ανδρείκελα πρόθυμα στις διαθέσεις της αστικής τάξης. Διαπαιδαγωγεί την υπακοή στην εξουσία της αστικής τάξης.

Η εξουσία της αστικής τάξης σημαίνει για τους εργάτες εκμετάλλευση του μόχθου τους, φτώχεια, πείνα, βαρεία φορολογία, εξευτελιστικά μεροκάματα και στην παραμικρή διαμαρτυρία ο εργάτης θα υποστεί την

παρακολούθηση της αστυνομίας, σύλληψη, ξύλο, σωματικά και ψυχολογικά βασανιστήρια, καταδίκη, φυλάκιση και θάνατο. Τα παραπάνω είναι καθήκοντα των ενόπλων δυνάμεων δηλαδή της αστυνομίας και του στρατού. Ο στρατός διαπαιδαγωγεί τους εργάτες σε πράξεις βαρβαρότητας. Η τυφλή υπακοή σ' αυτές θεωρείται αρετή. Ο εργάτης διαπαιδαγωγείται έτσι ώστε όταν του δοθεί διαταγή να χτυπήσει ή να σκοτώσει άλλους εργάτες είτε ξένους είτε πατριώτες χωρίς ό ίδιος να έχει συμφέρον αλλά για το συμφέρον των καπιταλιστών. Στην αλληλοσφαγή και στη διχόνοια της εργατικής τάξης οδηγεί η διαπαιδαγώγηση στις ένοπλες δυνάμεις του κράτους.

Αρνούμαι να υπηρετήσω στον αστικό στρατό γιατί πιστεύω σε μια αναρχική, ακρατική, αταξική κοινωνία όπου δεν θα υπάρχουν αστοί, μιλιταριστές, πολιτικοί, δικαστές, μπάτσοι, κάθε είδους μικρομεσαίοι έμποροι, πληρωμένοι λακέδες, εραστές του πλούτου, όπου οι εργάτες δεν θα είναι μισθωτοί δούλοι αλλά με την κοινοκτημοσύνη των μέσων παραγωγής θα είναι ελεύθεροι. Στην αναρχική κοινωνία δεν θα επικρατεί η ειρήνη του νεκροταφείου, της δουλείας που επιβάλλεται με τη δύναμη των όπλων του στρατού και της αστυνομίας. Θα υπάρχουν μονάχα εργάτες που θα δουλεύουν τη γη και τα εργοστάσια, όπου θα διευθύνουν μόνοι τους την παραγωγή και θα επικρατεί η ειρήνη της συναδέλφωσης, της αλληλεγγύης και της ισοτιμίας. Δεν πιστεύω σε εθνικά προβλήματα. Πιστεύω σε κοινωνικά προβλήματα. Κι αυτά τα προκαλεί ο καπιταλισμός. Ο στρατός οποιουδήποτε κράτους υποστηρίζει τον καπιταλισμό, δηλαδή τη σχέση υποτέλειας μεταξύ αστών και εργατών. Οι προλετάριοι δεν έχουν συμφέροντα από την ύπαρξη κρατών και συνόρων. Η ύπαρξη κρατών σημαίνει για την παγκόσμια εργατική τάξη αποκλεισμό από τα μέσα παραγωγής δηλαδή οικονομική υποδούλωση.

Εγώ, ο Νίκος Μαζιώτης, προλετάριος, αποκλεισμένος από τα μέσα παραγωγής και από το προϊόν της δουλείας μου όπως κάθε εργάτης αρνούμαι να υπηρετήσω στις ένοπλες

δυνάμεις περιφρούρησης των συμφερόντων της αστικής τάξης της πατρίδας μου. Θεωρώ τον εαυτό μου πατριώτη γιατί δουλεύω και παράγω για την πατρίδα μου ενώ θεωρώ προδότες όλους τους καπιταλιστές που ζούνε εις βάρος εκατομμυρίων εργατών. Προδότες είναι και οι πληρωμένοι λακέδες των αστικών συμφερόντων: πολιτική και στρατιωτική ηγεσία, αστυνομία και γραφειοκρατία. Θεωρώ ότι πατριώτες είναι μόνο αυτοί που δουλεύουν, και κοπιάζουν δηλαδή οι εργάτες και προδότες είναι αυτοί που τεμπελιάζουν και που ζουν από τον μόχθο των εργατών δηλαδή οι αστοί. Αρνούμαι να δηλώσω πίστη στο σύνταγμα του κράτους. Το σύνταγμα είναι μια πονηρή απάτη για τους εργάτες, μια σειρά από αντικρουόμενους νόμους που νομιμοποιούν την υποδούλωση της εργατικής τάξης στην αστική. Το σύνταγμα βασίζεται απλά στην πλανημένη έκφραση των λαών που ξεγελιούνται από τους επαγγελματίες πολιτικούς.

Δεν δηλώνω πίστη στο δημοκρατικό πολίτευμα γιατί δημοκρατία είναι μια μορφή δικτατορίας της αστικής τάξης. Δεν πιστεύω σε κανέναν είδους πολιτεύμα γιατί όλα είναι διαφορετικές μορφές εξουσίας και υποδούλωσης της αστικής τάξης πάνω στους εργάτες. Δεν δηλώνω πίστη στη σημαία γιατί είναι σύμβολο του κράτους. Σημαία μου είναι η σημαία της αναρχίας. Αρνούμενος να υπηρετήσω στον ελληνικό στρατό αλλά και σε κάθε ξένο στρατό αστικό αποδοκιμάζω την ύπαρξη οποιουδήποτε κράτους ελληνικού ή ξένου.

Δεν ζητώ εναλλακτική κοινωνική θητεία στα μέτρα και στις συνθήκες που θα όριζε το κράτος. Η άρνησή μου κατάταξης στις αστικές ένοπλες δυνάμεις είναι ολοκληρωτική και απόλυτη. Επιθυμία μου είναι να υπηρετήσω σε έναν επαναστατικό αναρχικό προλεταριακό στρατό όπου θα επικρατεί πλήρης ελευθερία και ισοτιμία για να ανατραπεί το καπιταλιστικό καθεστώς. Τους παραπάνω λόγους άρνησης υπηρεσίας στις ένοπλες δυνάμεις τους δηλώνω γνωρίζοντας τις ποινές που επιβάλλει ο νόμος. Είμαι γραμμένος στο μητρώο αρρένων του δήμου Εδεσσας, έτος γεννήσεως 1971, κλάσεως 1992 Α-ΣΜ 2042.-

Πολωνία

Τη στιγμή που εδραιώνεται η ολοκληρωτική κυριαρχία, και οι κυρίαρχες τάξεις της Ανατολής προσπαθούν να εκσυγχρονίσουν το σύστημα εκμετάλευσης συμμαχώντας με το Δυτικό Καπιταλισμό και τους τοπικούς του αντιπροσώπους μια νέα αντιπολίτευση γεννιέται στην Πολωνία. Αυτή αναζητάει μια επαναστατική εναλλακτικότητα που έχει τις πηγές της στις εμπειρίες της άμεσης δημοκρατίας, γεννημένης στις απεργίες του '80 και εκφρασμένης στο πρώτο Συνέδριο της Αλληλεγγύης του Σεπτεμβρίου του '81: «να χτίσουμε μια ζωή ελεύθερη απ'τη φτώχεια, την εκμετάλευση, το φόβο και το ψέμα».

Δημοσιεύουμε εδώ ένα απόσπασμα της συνέντευξης του Ζοσετ Πινιορ, υπεύθυνου του Επαναστατικού Σοσιαλιστικού Πολωνικού Κόμματος, μιας από τις κύριες ομάδες μαζί με την Μαχόμενη Αλληλεγγύη, της Πολωνικής αντιπολίτευσης, που περιέχεται στα «Χρονικά μιας παράνομης κοινωνιάς».

-Πως εξηγείς τη στροφή της Αλληλεγγύης;

-Josef Piniór Πιστεύω ότι δεν είναι δυνατόν να μιλάμε για στροφή της Αλληλεγγύης σαν ενιαίου οργανισμού με ένα μόνο πρόγραμμα. Αντίθετα, η Αλληλεγγύη σήμερα είναι θαθειά διχασμένη. Από τη μια πλευρά έχουμε να κάνουμε με μια καινούρια γραφειοκρατική μηχανή, συγκεντρωμένη γύρω απ'τον Λεχ Βαλέσα, που προσπαθεί να κάνει την Αλληλεγγύη ένα κλασικό ρεφορμιστικό συνδικάτο. Από την άλλη πλευρά υπάρχει η βάση της Αλληλεγγύης που αναζητά μόνη της, τις απαντήσεις στα προβλήματα που αντιμετωπίζει η πλειοψηφία της Πολωνικής κοινωνίας, στα ζητήματα που θέτει ο αγώνας ενάντια στην εξαθλίωση, κλπ.

Αν η διεύθυνση της Αλληλεγγύης συνεχίσει να αντιτίθεται στον αγώνα που ξεκινάει η βάση, στις απεργίες, τις διεκδικήσεις, θα φτάσουμε αργά ή γρήγορα σε μια έντονη σύγκρουση ανάμεσα στις δύο αυτές ομάδες.

-Πιστεύεις ότι μπορεί να υπάρξει ένας επαναστατικός εναλλακτισμός στην Πολωνία και ότι η Αλληλεγγύη μπορεί ακόμα να αποτελέσει το οργανωτικό πλαίσιο γι'αυτό;

-J.P. Στο θέμα ενός εναλλακτισμού δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία, δηλαδή αυτό που θα μου φανεί απίθανο είναι να μην εμφανιστεί. Το σύστημα που κυριαρχεί στο σύνολο του μπλοκ δεν μπορεί πια να αναπαραχθεί, και το σύστημα αυτό θρίσκεται σήμερα σε μια καμπί. Η ηγεσία της αντιπολίτευσης ονειρεύεται έναν «Καπιταλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο».

Αλλωστε, γνωρίζεις τις προθέσεις του FMI για την Πολωνία: όπως μέσα σ'όλο τον κόσμο πρόκειται πρώτα απ'όλα να «σφίξουν το ζωνάρι» επειδή κάποιος πρέπει να πληρώσει το τίμημα της οικονομικής μεταρρύθμισης. Είμαι βέβαιος ότι η πλειοψηφία των εργαζομένων, της κοινωνίας, δε θα δεχτεί να οδηγηθεί στην εξαθλίωση.

Δεν μπορούμε να επιτρέψουμε στον εαυτό μας μια τέτοια «εμπειρία». Οι Πολωνοί θα αντισταθούν. Οι άνθρωποι που θα οδηγηθούν σε άσχημη κατάσταση εξ'αίτιας της οικονομικής μεταρρύθμισης, θα αγωνιστούν θα αμυνθούν με απεργίες, διαδηλώσεις κλπ. και αυτή η αντίσταση θα εμφανιστεί μέσα απ'τη δομή της βάσης της Αλληλεγγύης. Η Αλληλεγγύη στη βάση, είναι το ίδιο εργατικό κίνημα, το οποίο οργανώνεται μέσα απ'όλες αυτές τις αντιτιθέμενες ομάδες που γεννιούνται σήμερα. Πιστεύω ότι μέσα από τις ενέργειες αντίστασης θα γεννηθεί φυσιολογικά μια επαναστατική συνείδηση, κι η αναζήτηση μιας εναλλακτικότητας σχετικά με τον τρόπο της κοινωνικής οργάνωσης που θα σήσει μέχρι το τέλος όλα τα

ίχνη και τα ερείπια του σταλινισμού. Τα θέματα που πρέπει να τεθούν είναι αυτά του ελέγχου των εργαζόμενων πάνω στην παραγωγή και της καθιέρωσης μιας άμεσης δημοκρατίας στη βάση. Αυτός ο νέος σοσιαλιστικός εναλλακτισμός, επειδή θα αντιπαράθεται στις σταλινικές εμπειρίες, θα είναι φυσικά φορέας αναρχικών στοιχείων. Θα είναι αναγκαστικά ένας αυτοδιευθυνόμενος εναλλακτισμός. Πιστεύω ότι θα μπορέσει να ολοκληρώσει την αναρχική παράδοση με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Δεν μπορώ όμως να μιλήσω σίγουρα γι'αυτό το θέμα.

-Μπορείς να μας κάνεις ένα μικρό πανόγραμμα της σημερινής Πολωνικής αντιπολίτευσης, με τις διαφορετικές τάξεις και εκφράσεις της;

-J.P. Πρέπει να ξεκινήσουμε απ'τη βάση της Αλληλεγγύης, τις επιτροπές εργοστασίων, όπου ξεκινάει σήμερα μια πορεία επανεκτίμησης των ζητημάτων που τίθενται στο εργατικό κίνημα. Αυτή η νέα συνείδηση εκφράζεται μέσα από νέες δομές άμεσης πολιτικής. Το PPS-RD αποτελεί μια έκφραση αυτής της νέας συνείδησης στο εσωτερικό του εργατικού κινήματος. Το ίδιο ισχύει και για τις αναρχικές ομάδες οι οποίες οργανώνονται και γίνονται σιγά σιγά ένα σημαντικό στοιχείο της πολιτικής σκηνής της Πολωνίας. Υπάρχει τέλος μια πίεση αυτού του ριζοσπαστισμού που δεν έχει ακόμα διαμορφωθεί σε πολιτική άποψη, είναι η Μαχόμενη Αλληλεγγύη. Είναι μια ομάδα που ξεκίνησε αναμειγνύοντας πολύ διαφορετικά στοιχεία του προγράμματός της, απ'την αυτοδιεύθυνση και την «κοινωνική αλληλεγγύη» μέχρι την κοινοβουλευτική δημοκρατία, η οποία όμως σήμερα βρίσκεται σε μια στροφή και θα πρέπει να επανακαθορίσει το πρόγραμμά της με βάση τις εξελίξεις της κατάστασης, πολιτικής και κοινωνικής.

-Τα τελευταία χρόνια, παρακολουθούμε μια επαναμφισβήτηση από τη νεολαία των παραδοσιακών αξιών, θρησκευτικών κι εθνικιστικών, του εργατικού πολωνικού κινήματος. Τι μπορούμε να πούμε σχετικά με την ανάπτυξη αυτών των αντιεξουσιαστικών ρευμάτων, τάσεων;

-J.P. Αυτή η νέα γενιά είναι ένα πολύ σπουδαίο στοιχείο πάνω στην πολιτική σκηνή της Πολωνίας. Η βασική εμπειρία αυτών των νέων υπήρξε η περίοδος, που ακολούθησε μετά το '80. Το μοίρασμα παράνομων προκηρύξεων, τα τανκς μέσα στους δρόμους, τα δακρυγόνα, οι οδομαχίες υπήρξαν το πρώτο σχολείο αυτής της γενιάς. Οι νέοι αυτοί σήμερα δεν μπορούν να βρουν κατοικία, ούτε δουλειά καλά αμοιβόμενη, δεν έχουν άλλο μέλλον από τη φτώχεια και την περιθωριοποίηση. Η γενιά αυτή αντιτίθεται με έντονο τρόπο στην ηγεσία της Αλληλεγγύης, στην εκκλησία και δέβαια στην ιδέα της εξουσίας. Πιστεύει ότι όλες αυτές οι δυνάμεις συμπράττουν για τη διατήρηση του συστήματος κυριαρχίας κι εκμετάλευσης. Και είναι απόρροια αυτού του φαινομένου αυθόρμητης αποδοκιμασίας, η συμμετοχή της νεολαίας στις νέες αντιπολιτευόμενες ομάδες. Το P.P.S.-R.D., οι αναρχικές ομάδες ή η Μαχόμενη Αλληλεγγύη αποτελούνται κατά το 80-90% από άτομα μέχρι 30 ετών. Αυτό που είναι χαρακτηριστικό, είναι ότι ενώ μέχρι τον Αύγουστο του 1980 η Εκκλησία κι οι άνθρωποι του περιβάλλοντός της ασκούσαν μεγάλη επίδραση στη νέα γενιά, σήμερα η νέα αντιπολίτευση σχηματίζεται ολοκληρωτικά έξω από την Εκκλησία κι ενάντια της. Βλέπουμε έτσι να εμφανίζονται τα πρώτα συμπλέγματα ενός έντονου αντικληρικανισμού. Κι αυτό θα βαθύνει περισσότερο. Το φαινόμενο αυτό δε, ήταν πολύ ορατό, στην καμπάνια που έγινε ενάντια στο σχέδιο νόμου που α-

παγορεύει τις εκτρώσεις, σχέδιο που η Εκκλησία προσπάθησε να περάσει στο κοινοβούλιο. Αντέδρασαν έντονα και με πολλούς τρόπους διάφορες ομάδες του P.P.S.-R.D. νέων, φεμινιστριών κι αναρχικών.

-Μπορείς να μας μιλήσεις πιο συγκεκριμένα γι'αυτές τις αναρχικές ομάδες στην Πολωνία;

-J.P. Οι ομάδες αυτές εμφανίζονται σε διάφορες πόλεις σ'όλη την Πολωνία. Όσον αφορά το P.P.S.-R.D., συνεργαζόμαστε πολύ στενά μαζί τους. Οι πιο σημαντικές ομάδες βρίσκονται στο Γκντάνσκ και στη Βαρσοβία.

Οι αναρχικοί εδώ, είναι μέσα στο εργατικό κίνημα. Ριζοσπαστικά αντιτιθέμενοι στον Βαλέσα και σ'όλη την ηγεσία της Αλληλεγγύης, βρίσκονται στην πρώτη γραμμή των απεργιών και των διαδηλώσεων. Αυτή είναι η αρχή αυτού του κινήματος και θα δούμε σύντομα πως θ'αναπτυχθεί. Σε κάθε περίπτωση όμως, αυτό το ελευθεριακό ρεύμα μαρτυρά την αναγέννηση του εργατικού πολωνικού κινήματος.

Οι απόπειρες όμως για την οργανωτική συγκρότηση του ελευθεριακού - αναρχικού κινήματος στο γόνιμο έδαφος της Πολωνίας, με το τόσο πλούσιο επαναστατικό παρελθόν, τη μεγάλη εμπειρία στις συνθήκες της παρανομίας, και τα θετικά στοιχεία των αντικεμενικών συνθηκών της πολωνικής κοινωνίας που προδιαγράφουν μια μαχητική όσο και δυναμική πορεία αυτού του κινήματος, στο άμεσο μέλλον - τελευταίο δείγμα του είναι η ταυτόχρονη επίθεση στα γραφεία του Κ.Κ.Π. και της Αλληλεγγύης πριν μερικές βδομάδες, από χιλιάδες νεολαίους της Βαρσοβίας -δεν εξαντλούνται στους αγώνες και στις ομαδοποιήσεις του P.P.S.-R.D. Μια πρώτη δοκιμή για τη συγκρότηση αναρχικής ομοσπονδίας της Πολωνίας, παρά τις αντίξοες συνθήκες και την κατάσταση ημιπαρανομίας, αποτελεί κι η οργάνωση «MIEDZYMIASTOWKA ANARCHISTYCZNA» (Anarchist Inter-

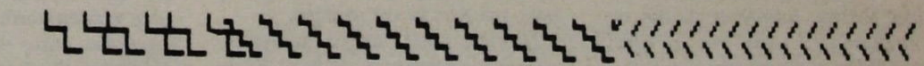
town που σημαίνει δια-πολιτειακή σύνδεση των αναρχικών) η οποία ήδη λειτουργεί οργανωτικά σαν μια ελεύθερη ομοσπονδία αυτόνομων ομάδων που εντοπίζουν τη δράση τους στις πιο καίριες περιοχές της χώρας καθώς και στις μεγάλες πόλεις.

Η Μ.Α. συγκροτείται από διάφορους αντιεξουσιαστικούς κύκλους και ομάδες που προσβέουν ένα ευρύ φάσμα ιδεών. Οι κυριότερες είναι:

Η R.S.A. (Ruch spoleczestwa Alternatywnego, κίνημα για μια εναλλακτική κοινωνία), μέλη κι ομάδες του W.I.P. (Wolnosc i Pocz, κίνημα ειρήνης κι ελευθερίας), ομάδες αναρχικών και μεμονωμένοι αναρχικοί, κάποιες ομάδες που προέρχονται απ'το κίνημα της Αντι-Κουλτούρας όπως: Toiart, Praffdata, G.D.M. κλπ. Η Μ.Α. ως ομοσπονδία έχει σαν άξονες αναφοράς της, ό,τι θρίσκεται έξω απ'τους θεσμούς και συγκρούεται μ'αυτούς, δηλαδή τον Αναρχισμό, την έμπρακτη προπαγάνδα, τον αντιμilitarισμό, το ειρηνιστικό κίνημα, την οικολογία, πολιτιστικές κινήσεις κλπ.

Η Μ.Α. εκφράζεται διαμέσου μιας σειράς, ακόμη και τώρα παράνομων εφημερίδων και μπροσούρων, όπως η A CAPPELLA, HOMMEK, IS CRA κλπ. φυλλαδίων, προκηρύξεων, παρεμβάσεων στους χώρους δουλειάς, της υποστήριξης μαχητικών απεργιακών ξεσπασμάτων των εργαζομένων, των «happenings» δηλαδή χιουμοριστικές και καλλιτεχνικές εκδηλώσεις θεάματος που γίνονται στους δρόμους κλπ.

Όμως, από ιδεολογικής πλευράς, τα πράγματα βρίσκονται ακόμη σε πλήρη εξέλιξη, μιας κι η κατάσταση έτσι όπως είναι διαμορφωμένη σήμερα, δεν επιτρέπει βιαστικά και σταθερά συμπεράσματα - θέσεις. Αλλά είναι αμφίβολο ακόμα κι αν υπάρχει καν η θέληση για τέτοιον είδους ιδεολογικές αναζητήσεις που εγκυμονούν τον κίνδυνο να οδηγηθεί το κίνημα σε θέσεις απόλυτες, δογματικές και μονολιθικές.

ΗΠΑ: ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΨΥΧΟΦΑΡΜΑΚΑ.

Σύμφωνα με πρόσφατη έρευνα στις ΗΠΑ, η οποία έγινε αποδεκτή σαν ακριβής και από το Υπουργείο Δικαιοσύνης, ένας στους τέσσερεις μαύρους Αμερικάνους είναι ή στη φυλακή, ή ελεύθερος με αναστολή, ή προσωρινά ελεύθερος με εγγύηση. Τέτοιου είδους στατιστικές επανεπιβεβαιώνουν ότι οι ΗΠΑ του 1990 πολύ λίγα έχουν να ζηλέψουν από τις ΗΠΑ της δεκαετίας του 60, όσον αφορά τόσο την ταξική θέση του μεγαλύτερου μέρους του μαύρου πληθυσμού -άστεγοι, άνεργοι, τοξικομανείς- όσο και τη ρατσιστική αντιμετώπιση των δικαστικών αρχών απέναντι στους έγχρωμους.

Ταυτόχρονα, στις 27 Φλεβάρη του

1990, το Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ, δίνει απόλυτη νομική εξουσία στα συμβούλια διεύθυνσης των φυλακών να υποβάλλουν σε ψυχιατρική θεραπεία με αντιψυχωσικά φάρμακα όσους κρατούμενους χαρακτηρίζονται ψυχικά ασθενείς. Η θεραπεία θα τους επιβάλλεται ακόμα και ενάντια στη θέλησή τους, δια της βίας. Είναι κάτι παραπάνω από φανερό ότι η δυνατότητα να επιβάλλουν τη λήψη ψυχοφαρμάκων θα ψυχιατρικοποιήσει ένα μεγάλο μέρος των απειθαρχών κρατούμενων και ανάμεσα σ'αυτούς βέβαια και όσους ακόμα υψώνουν τη φωνή τους ενάντι στις απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης στις φυλακές των ΗΠΑ.

ΣΚΕΥΩΡΙΕΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΙΡΛΑΝΔΟΥΣ.

Η απελευθέρωση των «4 του Γκίλφορντ» άνοιξε το δρόμο για την επανεξέταση μιας σειράς σκευωριών και φυλακίσεων Ιρλανδών στην Αγγλία. Οι P.Hill, C.Richardson, P.Armstrong και G.Gonlon είχαν καταδικαστεί σε ισόβια το 1975 για βομβισμούς σε παμπ, με βάση ομολογίες τους που είχαν αποσπαστεί με τη βία και που στη συνέχεια είχαν ανακαλέσει.

Παρέμειναν 14 χρόνια στη φυλακή με τις αιτήσεις τους για έφεση ν'απορρίπτονται, παρόλο που μαχητές του IRA που συνελήφθησαν αργότερα σε επιδρομή της αστυνομίας, ανέλαβαν την ευθύνη και για τους βομβισμούς αυτών.

Οι «4 του Γκίλφορντ» απελευθερώθηκαν πρόσφατα όταν ήρθαν τελικά στο φως μια σειρά από αυθαιρέσις αστυνομικών και δικαστικών, κατασκευασμένα ενοχοποιητικά στοιχεία και εσκεμμένη απόκρυψη στοιχείων που αποδείκνυαν την αθωότητά τους.

Η απελευθέρωσή τους αυτή σήμανε και την αρχή για την επανεξέταση της υπόθεσης της οικογένειας Maguire (6 άτομα και 1 φίλος) που είχε καταδικαστεί -επειδή δήθεν διατηρούσε εργα-

στήριο κατασκευής βομβών- με βάση τις ομολογίες των τεσσάρων του Γκίλφορντ.

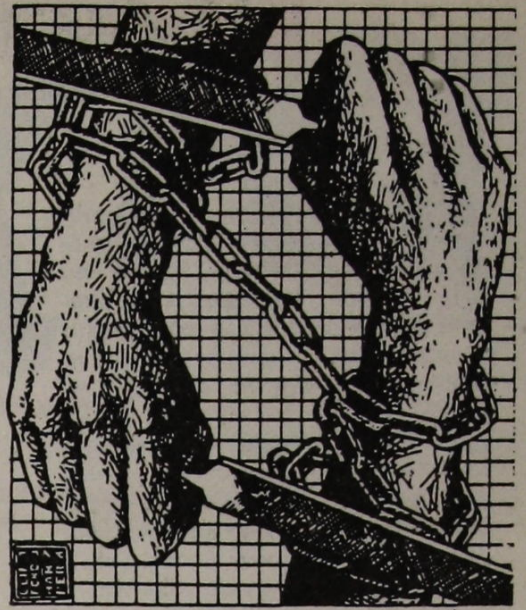
Αν και είναι κάπως αργά για την Anne Maguire, τον άντρα της Patrick, τους γιούς της Vincent και Patrick, τον αδελφό της W.Smyth, τον γαμπρό της G.Gonlon και τον οικογενειακό φίλο P.O'Neill, μια που όλοι έμειναν στη φυλακή όσον καιρό όριξε η ποινή στην οποία τους είχαν καταδικάσει. Τελευταία απ'όλη την οικογένεια απελευθερώθηκε το 1985 η Anne Maguire, η οποία υποτίθεται ότι ήταν ο «εγκέφαλος» της κατασκευής βομβών, ενώ ο G.Gonlon -πατέρας ενός από τους τέσσερις του Γκίλφορντ- πέθανε στη φυλακή. Οι διαδικασίες για την επανεξέταση της υπόθεσης αυτής έχουν αρχίσει -για τις 13 Μάρτη έχει οριστεί η προκαταρκτική εξέταση ενώ τον Μάιο η υπόθεση θα πάει στο ακροατήριο- ενώ ταυτόχρονα γίνεται και ανάκριση για το ρόλο της αστυνομίας του Σάρεν στη δημιουργία αυτής της σκευωρίας. Η ανάκριση αυτή, βέβαια, δεν αναμένεται να έχει και ιδιαίτερα αποτελέσματα, καθώς έχει ήδη διαφανεί ότι η ευθύνη θα φορτωθεί σε ορισμένους αποδιοπο-

μπάιους κατώτερους αξιωματικούς και σ'ορισμένους άλλους που μέσα σ'αυτά τα 15 χρόνια έχουν πεθάνει.

Εν τω μεταξύ, 6 ακόμα Ιρλανδοί, γνωστοί σαν οι «6 του Μπίρμιγγαμ», βρίσκονται ακόμα στη φυλακή με ισόβια καταδίκη και πάλι για βομβισμούς σε παμπ, για τους οποίους έχουν αναλάβει την ευθύνη μέλη του IRA. Η καταδίκη των 6, βασίζεται, και πάλι, μόνον στις ομολογίες τους που αποσπάστηκαν βίαια από την αστυνομία. Η καμπάνια συμπαράστασης στους «6 του Μπίρμιγγαμ», που εδώ και χρόνια συνεχίζεται παρά την απόρριψη των αιτήσεών τους για έφεση, αποκτά νέα διάσταση μετά την πλήρη αποκάλυψη της σκευωρίας ενάντια στους «4 του Γκίλφορντ» και την επανεξέταση της υπόθεσης των Maguire.

Και οι 3 αυτές υποθέσεις είχαν θεωρηθεί σαν «σοβαρά χτυπήματα της αστυνομίας στον IRA» σε μία περίοδο που η αστυνομία είχε ιδιαίτερη ανάγκη να παρουσιάσει έργο ενάντια στον IRA, πράγμα που εξηγεί και την φροντίδα με την οποία ετοιμάστηκαν οι σκευωρίες την περίοδο του 75-76.

Ο G.Gonlon, αμέσως μετά την απε-

λευθέρωσή του, σε δηλώσεις του στον τύπο και την τηλεόραση, εκτός από τις αναφορές του στην σκευωρία που άμεσα τον αφορούσε, επανέφερε για άλλη μια φορά στη δημοσιότητα το θέμα των «6 του Μπίρμιγγαμ» και την αναγκαιότητα της άμεσης απελευθέρωσής τους.

(Στοιχεία από Black Flag, Guardian)

ΚΙΝΑ

Η αντίσταση συνεχίζεται...

Οι Isabelle Thireay και Hen Wang, αντιπρόσωποι της νέας Αυτόνομης Ομοσπονδίας των εργατών του Πεκίνου, μιλούν στο Radio Liberaire για την αντίσταση των Κινέζων εργατών στην καταστολή.

-R.L: Isabelle ποιές είναι οι τελευταίες πληροφορίες σχετικά με την Κίνα;

-I.Thireau: Οι πληροφορίες φτάνουν δύσκολα σε μας, μπορούμε όμως να πούμε ότι η αντίσταση συνεχίζεται κυρίως στο Πεκίνο. Μια αντίσταση παθητική απέναντι σε όλους τους στρατιωτικούς. Χλευασμοί, βρισιές, απειλές κ.λ.π. Οι πράξεις αυτές έχουν πάρει τέτοια διάσταση και έχουν γενικευτεί τόσο, ώστε το ανώτατο στρατηγείο απαιτεί από τους στρατιώτες να δγαίνουν με πολιτικά για να αποφεύγουν όλες αυτές τις ενοχλήσεις αλλά και τις επιθέσεις που υφίστανται οι στρατιωτικοί: περισσότερες από 170 επιθέσεις ενάντια σε στρατιωτικούς έγιναν από τις 4 Ιούνη 1989 έως σήμερα. Τα όπλα που πάρθηκαν από στρατιώτες στην αρχή της καταστολής, χρησιμοποιούνται, απ'αυτούς που διέφυγαν τη σύλληψη.

Η καταστολή συνεχίζεται.

Πολλοί εργατές, πανεπιστημιακοί, φοιτητές, υφίστανται απειλές.

Εδώ και ένα χρόνο το Κράτος πληρώνει τους αγρότες μόνο με bons d' achats, μη νομιματοποιήσιμα και τα μαγαζιά του Κράτους αρνούνται να πληρωθούν μ'αυτά...Ετσι έχουμε αυθόρμητες εξεγέρσεις των αγροτών και μετά καταστολή.

-R.L: Hen Wang μπορείς να μας εξηγήσεις πως δημιουργήθηκε η Αυτόνομη Ομοσπονδία των εργατών του Πεκίνου;

-H.Wang: Ημουν αντιπρόσωπος σ'ένα εργοστάσιο της επαρχίας Changxi, αρχές του Μάη, όταν άρχισαν οι φοιτητικές κινητοποιήσεις. Πιστέψαμε ότι τα συνθήματα και οι διεκδικήσεις τους ήταν κοντινά σε μας και ότι οφείλαμε να ταχθούμε στο πλευρό των φοιτητών.

Στις 18 Μάη δημιουργήσαμε τη δική μας οργάνωση. Στις 19 κηρύχτηκε ο στρατιωτικός νόμος. Δεν πιστεύαμε ότι ένα κί-

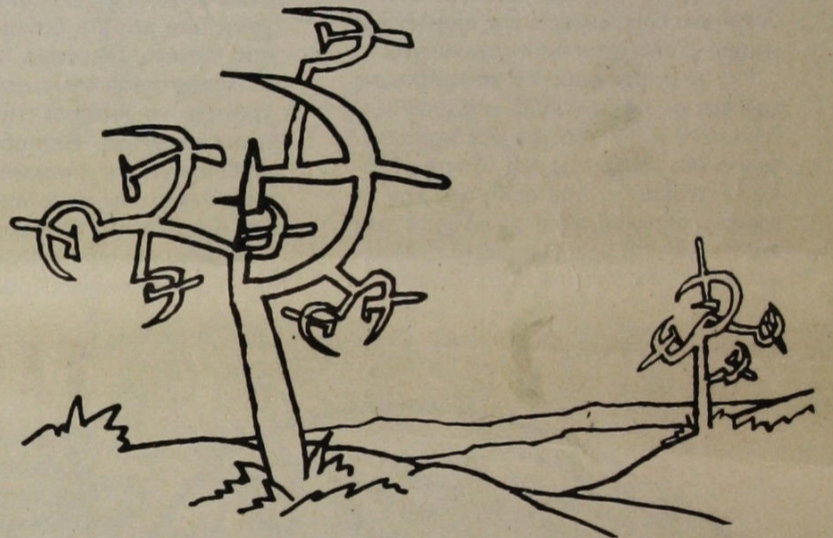
νημα τόσο σημαντικό και ειρηνικό θα καταστέλλοταν τόσο βίαια. Θα πρέπει να πούμε δε, ότι η πλειοψηφία των θυμάτων της άγριας καταστολής είναι εργατές. Είμαι ένας απ'τους μόνους διασωθέντες του οργανωμένου κινήματος που βρισκόταν στην πλατεία Τιεν Αν Μεν.

-R.L: Ποιά ήταν τα συνθήματα της Ομοσπονδίας σας; Υπήρχαν άλλες εργατικές οργανώσεις σε άλλα μέρη της Κίνας;

-H.Wang: Όλη η Κίνα εκφραζόταν μέσα από τις διεκδικήσεις των φοιτητών. Δεν είχαμε διαφορετικά συνθήματα ή διεκδικήσεις. Είχαμε δε αποφασίσει να ξεκινήσουμε μια γενική απεργία σε περίπτωση αποτυχίας του φοιτητικού κινήματος.

-R.L: Ποιά ήταν η λειτουργία της οργάνωσης;

-H.Wang: Από την πρώτη μέρα εκλέχτηκαν οι υπεύθυνοι από το σύνολο των παρόντων. Στην πλατεία Τιεν Αν Μεν δημιουργήσαμε τρεις τομείς: την προπαγάνδα, μια ένοπλη ομάδα άμυνας και έναν τομέα για τις σχέσεις με τις άλλες οργανώσεις. Όταν ο Λι Πενγκ, στις 19

Μάη, κήρυξε το στρατιωτικό νόμο, δεν είχαμε το χρόνο να κάνουμε κάτι σημαντικό. Η κατάσταση άλλωστε στην πλατεία Τιεν Αν Μεν ήταν αρκετά συγκεχυμένη.

-R.L: Από που προέρχονται τα άτομα της ομάδας σας;

-H.Wang: Προέρχονται από διαφορετικούς ορίζοντες, αλλά η πλειοψηφία των μελών της Ομοσπονδίας είναι πολύ νέοι και δεν έχουν παρελθόν. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι είμαστε η

πρώτη ελεύθερη και ανεξάρτητη εργατική οργάνωση από το 1949. Η άγρια καταστολή δεν μπόρεσε να σταματήσει την εξέλιξη. Σε πολλά εργοστάσια οι εργατές δημιουργούν αυτόνομες συνδικαλιστικές οργανώσεις. Ελπίζω ότι θα αποκτήσουν μια άποψη αυτών που συμβαίνουν στις χώρες της Αν. Ευρώπης, καθώς και επαφές και ότι θα μετασχηματιστούν σε μια πραγματικά σημαντική δύναμη.

-R.L: Πως μπορεί να οργανωθεί η αλληλεγγύη με τους Κινέζους εργαζόμενους;

-H.Wang: Σύντροφοι βρίσκονται στην Αγγλία, άλλοι στο Χονγκ Κονγκ, εγώ γυρίζω σχεδόν όλη την Ευρώπη. Θέλουμε να δημιουργήσουμε στο εξωτερικό, μια επιτροπή της Αυτόνομης Ομοσπονδίας των εργατών του Πεκίνου.

Πιστεύω ότι η εργατική τάξη θα μπορέσει να ελευθερωθεί μόνη της, γιατί στην πλατεία Τιεν Αν Μεν ήταν οι εργατές που μάχονταν με το μεγαλύτερο πείσμα και μανία ενάντια στους στρατιωτικούς και τη γραφειοκρατία. Η καταστολή, το ξανά-λέω, δεν σταμάτησε την ανάπτυξη των ανεξάρτητων εργατικών οργανώσεων και την εξέλιξή τους σ'ένα σπουδαίο κίνημα.

Η Αστυνομία δολοφονεί

«...ότι παράγει θάνατο δεν μεταρρυθμίζεται, καταστρέφεται...»

Η έκπληξη και η γενική κατακραυγή που ακολούθησαν ακόμη μία κυνική δολοφονία 15χρονου από περίστροφο ενός μπάτσου μάλλον δείγματα υποκρισίας και ακρισίας είναι, δεν απαιτεί ιδιαίτερη αναλυτική ικανότητα το να καταλάβουμε πως οι δολοφονίες είναι ένα από τα μέσα που χρησιμοποιούν οι κατασταλτικές δυνάμεις του κράτους για να προφυλάσουν την «τάξη» των αφεντικών. Όσοι δεν πάσχουν από αμνησία μπορούν να απαριθμήσουν δεκάδες περιστατικά αστυνομικής κτηνωδίας (ξυλοδαρμοί, βασανιστήρια, φόννοι) που καθιστούν προφανές ότι το έγκλημα σ'όλες του τις μορφές αποτελεί συνηθισμένη πρακτική των σωμάτων ασφαλείας. Η αστυνομία δεν ήταν ποτέ τίποτε άλλο από μία συμμορία γεμάτη Μελίστες. Και φυσικά για κάθε Μελίστα υπάρχει ένας φύλακας άγγελος από την άλλη γνωστή συμμορία των δικαστών.

Ίσως φανεί κοινότυπο και τετριμμένο, να αναφερθούμε και πάλι στον πραγματικό ρόλο των μπάτσων και των δικαστών, που ήδη προπαρασκευάζουν την αθώωση και του νέου δολοφόνου, εκτιμώντας σαν μη αναγκαία την προφυλάκιση του. Όμως, ποτέ δεν αποτελεί κοινοτυπία η καταγραφή της πραγματικότητας, μια και είναι αυτό που ζούμε και βλέπουμε να μας απειλεί και να μας χτυπά στην καθημερινότητα.

Για άλλη μια φορά γίναμε μάρτυρες της άρτιας συνεργασίας μπάτσων και δικαστών σ'ένα ρεσιτάλ εγκληματικότητας. Με το πιστόλι και το νομικίστικο τέχνασμα, με τον φόνο και την αθώωση ανταποκρίνονται πλήρως στα κοινωνικά και υπηρεσιακά τους καθήκοντα. Οι θεσμικοί «φύλακες» του δι-

καίου, ενός δικαίου φτιαγμένου σύμφωνα με τα ηθικά και φιλοσοφικά προτάγματα της εξουσίας, και οι ένοπλοι «εγγυητές» της δημόσιας «τάξης» σε μια τάξη όπου εμποδίζονται οι κάθε λογής κοινωνικοί ρόλοι που εξασφαλίζουν την συνέχεια του συστήματος έκαναν ότι έπρεπε να κάνουν. Γι'αυτό κάθε έκπληξη απέναντι στα έργα τους, δείχνει μάλλον, πως κάποιος εθελούφλου.

Όταν πρόσφατα αθωνόταν πανηγυρικά ο δολοφόνος του Μ. Κατεζά η πραγματικότητα φώναζε και επικύρωνε με αίμα την αλήθεια, ότι οι δικαστές και δικαιοσύνη ποτέ δεν ήταν και δεν θα είναι τίποτε άλλο, από θεματοφύλακες των ηθικών προσδιορισμών της εξουσίας, και προστάτες των όρων, ιδεολογικών και πολιτικών, και των μηχανισμών, φυσικών και θεσμικών αυτού του απάνθρωπου συστήματος κυριαρχίας, μιας δικαιοσύνης που θέλει διαδηλωτές, απεργούς, 15χρονους νεκρούς και τους μπάτσους δολοφόνους πανηγυρικά αθώους.

Όταν πριν λίγες μέρες ο μπάτσος Σπυράκος εκτελούσε από τριάντα πόντους απόσταση έναν ακόμη 15χρονο δεν βλέπαμε τίποτε άλλο, από την έμπρακτη εφαρμογή του φυσικού προσρισμού κάθε μπάτσου, που σαν εκτελεστικό όργανο της εξουσίας δεν διακατέχεται από καμμία δυνατότητα κρίσης, από κανένα δικαίωμα να ενεργεί με πνεύμα αξιοπρέπειας, από καμμία υποχρέωση να σέβεται την ανθρώπινη προσωπικότητα. Εκπαιδευτεί και αμοίβεται για να υλοποιεί άμεσα και αποτελεσματικά, τα βασικά προτάγματα της εξουσίας που θέλουν εξοντωμένους οτιδήποτε και οποιονδήποτε αντιστέκονται, διαφοροποιείται ή δεν συμμετέχει

οργανικά στο σύστημα, με βάση τους δεδομένους θεσμούς και όρους συμπεριφοράς.

Γίνεται σαφές έτσι πως τα έργα μπάτσων και δικαστών τον τελευταίο καιρό είναι απόλυτα συνυφασμένα με τον πραγματικό κοινωνικό και πολιτικό ρόλο τους και δεν αποτελούν αυθαιρεσίες ούτε αντιδημοκρατικές εκδηλώσεις. Πρόσφατη άλλωστε, δήλωση μπάτσου, που σύμφωνα με τον οποίο, οι μπάτσοι ζώντας με τον φόβο της τιμωρίας, και μην έχοντας το απόλυτο ελεύθερο να πυροβολούν έχουν αποτύχει στη σύλληψη τρομοκρατών, πέρα από το θράσος και το ψέμα που την χαρακτηρίζει (γιατί επικαλούμενος για άλλη μια φορά τον φόβο της «τρομοκρατίας» αναζητεί το απόλυτο δικαιολογητικό για τις δολοφονίες του) καταδείχνει την αλήθεια που λέει πως η επιτυχία και η αποτελεσματικότητά τους εξαρτάται ακριβώς από την χρήση του όπλου και την εφαρμογή έτσι της βίαιης και ωμής καταστολής.

Ετσι τα περί αφοπλισμού και εκδημοκρατισμού των σωμάτων ασφαλείας, μάλλον μη ρεαλιστικές προτάσεις αποτελούν που φαίνεται πως διατείνονται να αλλάξουν το «περιτύλιγμα» και όχι το «περιεχόμενο». Είναι παράλογο και ηλίθιο να συζητάμε για τον εκδημοκρατισμό των μπάτσων, ενός μηχανισμού, μιας ένοπλης μειοψηφίας διαχωρισμένης από την κοινωνία με έργο τους την καταστολή και την εξόντωση όσων αντιτίθενται στα συμφέροντα των αφεντικών, και γι'αυτό κατ'εξοχήν εκφραστής της βίας και της τρομοκρατίας. Οι προτάσεις λοιπόν για εκδημοκρατισμό το μόνο που καταφέρνουν είναι να συντηρούν τον μύθο της δημοκρατικότητας του συστήματος. Όλοι οι

κρατικοί μηχανισμοί και θεσμοί, διαρθρωμένοι και δομημένοι, μέσα στο σύστημα κυριαρχίας, εξυπηρετούν και θα εξυπηρετούν τα συμφέροντά του, εξασφαλίζοντας κατά το μέγιστο δυνατό, τις συνθήκες για την διαιώνισή του. Η ψευτοδημοκρατικότητα, η ψευτολειτουργία τους προς όφελος και προστασία των πολιτών, η ψευτοσυμμετοχική τους πρόταση, ενισχύονται ακόμη περισσότερο από προτάσεις και πρακτικές θεσμικές και συνδιαλλακτικές, που δίνουν τα δημοκρατικά προσώπια που έχει ανάγκη η εξουσία για την επίτευξη της γενικευμένης κοινωνικής ησυχίας και ειρήνης. Η θεσμική κατοχύρωση των δικαιωμάτων, η αιτηματολογία, οι αναίρεσεις δικών και άλλα τέτοια (που χαρακτηρίζαν πρόσφατα και την κατάληψη του Πολυτεχνείου-απάντηση στην αθώωση Μελίστα) το μόνο που επιτυγχάνουν είναι ο εφύσηχσμός της κοινωνίας, αφήνοντας τα περιθώρια δημοκρατικών ελιγμών στο κράτος.

Οι ελιγμοί μεθοδεύονται, και ο 15χρονος Κικέρης δολοφονείται λίγο καιρό μετά, αφήνοντας μια κοινωνία ολόκληρη να κραυγάζει «μα τι πράγματα είναι αυτά». Δυστυχώς όμως τα πράγματα έτσι είναι, και ο παραλογισμός της εξουσίας κατέδειξε για άλλη μια φορά την δύναμη να τσακίζει οτιδήποτε παρεκτρέπεται από την νομοτέλεια της.

Οτι παράγει θάνατο δεν μεταρρυθμίζεται, καταστρέφεται, έξω από θεσμούς και ενάντια σε μηχανισμούς και όργανα που έδωσαν αυθαίρετα το δικαίωμα στον εαυτό τους, να ορίζουν, να κοστολογούν, και να αφαιρούν ζωές. Η μόνη «πρόταση» που μπορούμε να κάνουμε είναι οι άμεσες δυναμικές πρακτικές πάνω στη βάση της αυτοδικίας, από τα χέρια των καταπεσμένων, από τα χέρια μιάς κοινωνίας που ταπεινώνεται και βάλλεται καθημερινά καταφέροντας με το δικό της τρόπο τον άμεσο και αποτελεσματικό «αφοπλισμό» των μπάτσων και κάθε μπάτσων.

ΠΟΝΤΙΟΙ ΠΙΛΑΤΟΙ

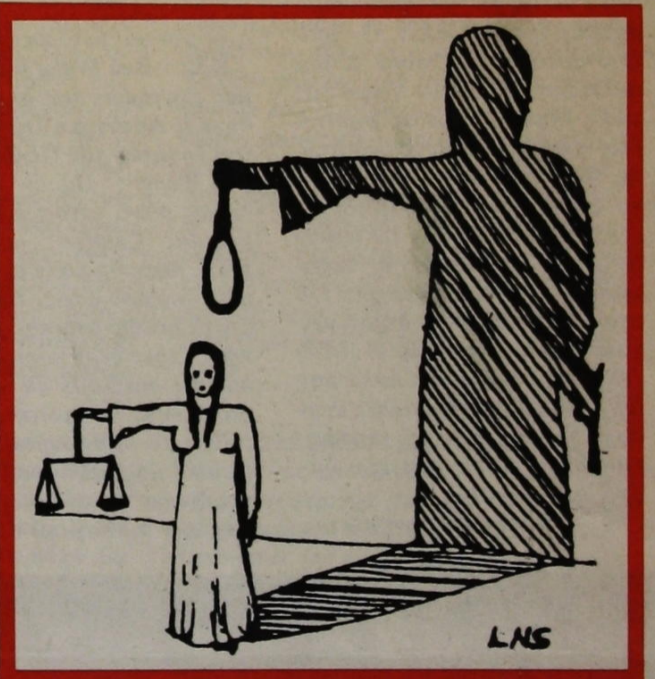
Ξυράφης, Βαλιανάτος, Πανόπουλος, Καραγιάννης, Θεοφιλίδης, Μαρουλάκης, είναι ονόματα που δεν λένε, ίσως, τίποτα σε κανένα. Οι ίδιοι, όμως, πριν αυτοκτονήσουν, άλλος στο ψυχιατρείο, άλλος στο κελί κι άλλος πριν πεθάνει στην καθήλωση, πολλά θα είχαν να συνεισφέρουν στην υστεροφημία του Μαράτου. Κι αν έχει κάποιο νόημα σήμερα να γίνει μια αναφορά σ'αυτούς τους αυτόχειρες-δολοφονημένους, είναι γιατί για μια ακόμη φορά και μ'αφορμή την εκτέλεση του ψυχιάτρου Μαράτου -ενός απ'τους δημίους τους- άρχισε το σήριαλ των συμπονετικών κονδυλοφόρων, των δήθεν έκπληκτων δικαστών και ανθρωποφυλάκων, των προδοτικών διανοούμενων που καταγγέλλουν, απορούν και διαρρηγνύουν τα μάτια τους διαπιστώνοντας ότι «κάτι σάπιο υπάρχει στο βασίλειο της Δανιμαρκίας».

Σαν να μην ήταν οι τραγικοί θάνατοι μέσα σε λιγότερο από ένα χρόνο (το 80-81) των παραπάνω τοξικομανών και άλλων κρατούμενων μέσα στις φυλακές η σπίθα που πυροδότησε εξεγέρσεις, τροφοδότησε δακρύρροχα δημοσιεύματα και κατέβασε συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις.

Σαν να μην ήταν η αυτοπρόσωπη δράση του Μαράτου, που έσυρε δια της βίας τις κρατούμενες Βάλτερ και Αρδανιτάκη για τιμωρία στο ψυχιατρείο, εκείνη που άνοιξε τους ασκούς του Αϊόλου στις γυναικείες φυλακές του Κορυδαλλού τον Απρίλιο του 80.

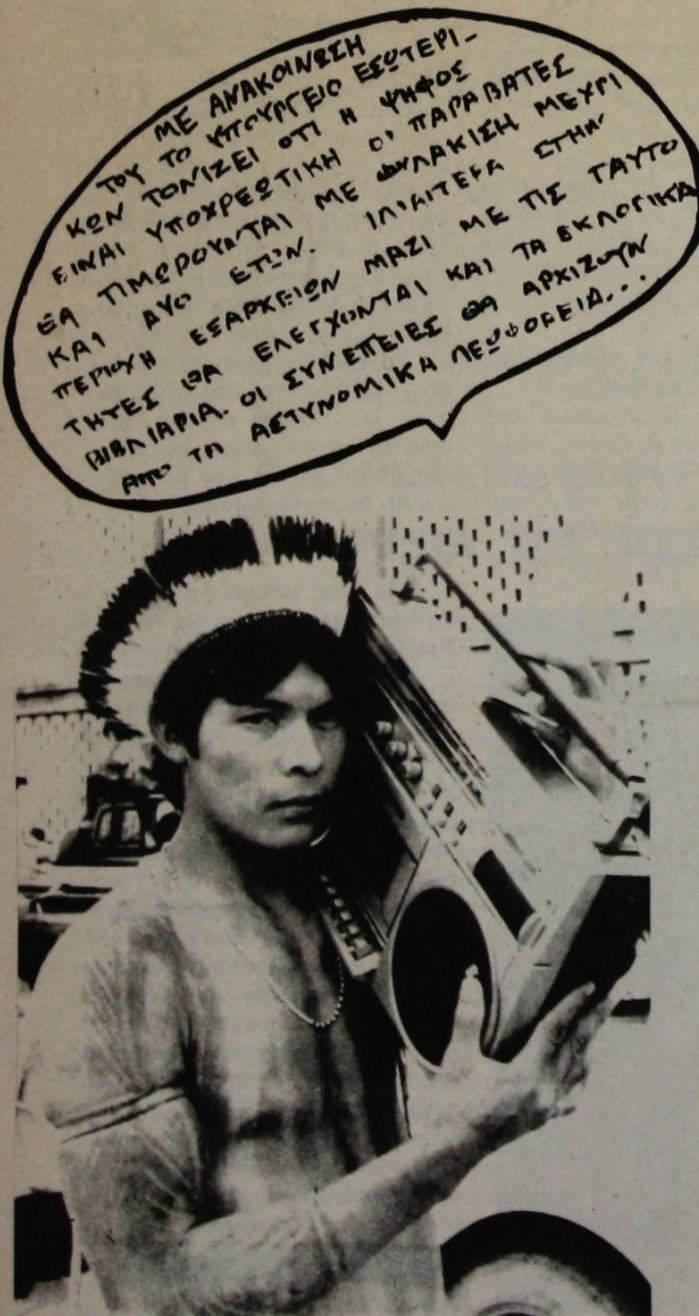
Σαν να μην έχει ακουστεί ποτέ ότι το ψυχιατρείο και η καθήλωση, τα ψυχοφάρμακα και οι βασανισμοί ήταν και είναι η αποτοξίνωση του πρεζάκια που φυλακίζεται και η ποινή του κρατούμενου, που εξηγείται ενάντια στη βαρβαρότητα της φυλάκισής του.

Από την εποχή του 80-81 όπου τόσο η αυξημένη κινητικότητα των φυλακισμένων που απαιτούσαν καλύτερες συνθήκες διαβίωσης, όσο και η δραστηριότητα ενός μαζικού κινήματος συμπαράστασης στους αγώνες τους, έθεταν δυναμικά το ζήτημα της φυλακής, από την εποχή του 86 που οι κρατούμενοι καταργούσαν μόνοι τους το Νταχάου της Κέρκυρας καίγοντάς το, μέχρι σήμερα που η εκτέλεση του Μαράτου ξύνη τις παλιές πληγές, δεκάδες ονόματα απελπισμένων αυτόχειρων, νεκρών από υπερβολική δόση, ή κάτω από άγνωστες συνθήκες μέσα στις φυλακές έχουν παρελάσει από τα ψιλά των εφημερίδων για να μην αφήσουν πίσω τους τίποτα.

Και μήπως δεν είναι οι ίδιοι κονδυλοφόροι που έκαναν τα μελό ρεπορτάζ για τα ανήλικα στην πρόσφατη εξέγερσή τους; Ή μήπως δεν είναι οι ίδιοι που περιέγραψαν με φρίκη το κάτεργο του Γεντί Κουλέ όταν έκλεισε οριστικά, αυτοί που φτιάχνουν σήμερα τα έγχρωμα σαλόνια τα γεμάτα αποτροπιασμό για την εκτέλεση μεν, αλλά και μουσκεμένα στα δάκρυα για τα πάθη των φυλακισμένων τοξικομανών;

Και φαίνεται ότι τα κατά καιρούς πυροτεχνήματα που προέρχονται από φορείς της εξουσίας, όπως οι καταγγελίες της εισαγγελίας Γιαταγάνα και του αντιεισαγγελέα Λογοθέτη δεν φτάνουν στα αυτιά των Πόντιων Πιλάτων, όπως ο πρόεδρος της ένωσης δικαστών και εισαγγελέων Κωστάκος, που σε πρόσφατη συνέντευξή του ζητούσε να μην τον ταυτίζουν με το κράτος, να μην του φορτώνουν τις ευθύνες άδικων αποφάσεων, με δύο λόγια ζητούσε την απενοχοποίηση τόσο του ίδιου, όσο και των συναδέλφων του δημίων, δικαστών, ψυχιάτρων, Μαράτων, ανθρωποφυλάκων, από την εγκληματική δραστηριότητα που συνειδητά έχουν αναλάβει

ΕΝ ΤΟΥ ΤΟ ΚΥΡΑΓΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙ-
ΕΙΝΑΙ ΤΟΝΙΖΕΙ ΟΤΙ Η ΨΥΧΟΣ
ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΟΙ ΠΑΡΑΒΑΤΕΣ
ΕΝ ΤΙΜΕΡΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΕΧΡΙ
ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΕΤΙΝ. ΙΔΙΚΙΤΕΡΑ ΕΤΙΝ
ΤΗΤΕΣ ΕΝ ΕΛΕΓΧΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΤΑΥΤΟ
ΒΙΒΛΙΑΡΙΑ. ΟΙ ΣΥΝΕΤΕΙΒΕΣ ΘΑ ΑΡΧΙΖΟΥΝ
ΑΠΟ ΤΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΕΡΦΟΡΕΙΑ...